

Sevgili Okuyucular

Sizlere daha iyi hizmet verebilmek ve vazifemizin kapsamını arttırabilmek için bütün gücümüzle çalışıyor ve harcanan emeğin karşılığı olarak da Ruhsal Plânlar'ın yardımlarına mazhar oluyoruz. Bundan övünç olsun diye söz etmiyoruz; Sebep - Sonuç Yasası'nın gereği olarak bazı şeylere lâayık görülmek bir icaptır. Bu konudaki tebligat şöyledir:

İnsan ruh olarak maddede bulamadığı ve hiç bir zaman da bulamayacağı manevî bir desteğe muhtaçtır. Bu manevî destek onun ruhi sahibi olduğunu, ruhi tarafıyla ebedî bir hayata malik bulunduğunu, bu günkü iyi ve insanî davranışlarının yarınki ebedî saadetlerini hazırladığını bilmesiyle elde edilebilir.

Hayatta insanın çevresinde öyle birçok hadiseler dolanıp durur. Bu hadiselerden onun ibret aynasına akseden kısımlar kendi cevherinin büyüklüğü derecesinde olanlardır. Bazılarına kararlık bir gecede ufacık bir yıldız bile akseder de, bazılarınunkine günlük ve güneşlik bir günde, koskoca bir heyula, bir gölge bile bırakmaz. İşte insanların kıymeti buradadır. Daima gözünüzü bu aynanın açık bir kapısı hâlinde bulundurmanız, her şeyi olduğu gibi değil, sebep ve neticelerini düşünerek içinize almanız, ondan bir hisse almanız ve bu arada teessür ve ıstırap duyduğunuz derecede saadete ulaşmanız imkânına her zaman maliksiniz. Fakat bunu söylemek, tatbik etmek gibi güç değildir. Yalnız size tekrarlanan bu yüzlerce güzel sözlerin, bir kısmını olsun tatbik edecek bir kudrette bulunmanız artık icap eder."

Selâm ve Sevgiler.

Ergün ARKDAL

Realite

Ergün ARIKDAL

Konferans Özeti

TEKÂMÜL

İÇİN:

TEKRARDOĞUŞ

Tekrardoğuşun teknik ismi *reenkarnasyondur* ve Fransızca'dan gelir. Enkarnasyon sözcüğü temelde Lâtincede olup, *bedene bağ-*

lanmak, ete girmek manasındadır. *Karne*, et demektir. *En* ve *in* eki ise, İngilizce ve Fransızca'da, içinde, içine, nüfuz manasına gelir.

Enkarnasyon, cevher itibariyle *ruh* dediğimiz varlığın *bedenlerle* (genellikle organik yapılarla) çok sıkı bir iş birliğine girmesi manasına gelir. Enkarne olmak, bir şişenin içerisine doldurulan su gibi, o şişenin içerisine girmek manasına gelmez. Yani siz o şişeyi bir beden olarak kabul etseniz, ruh, o bedenin içerisine giriyormuş gibi değildir. *Ruh ve beden ilişkisini, kesinlikle, birbirinin içine girmiş herhangi iki cevher gibi düşünmemek ve anlamamak gerekir.* Hataların en büyüğü budur. İnsanların çoğunun anlayış hatası, kusur hatası, mantık hatası, hatta kelâm hatası budur. *Béden ile ruh arasındaki irtibat, sadece bir irtibattan ibarettir. Karşılıklı, birbirlerine etki etmekten ibarettir. Aktif olarak, fiilen birbirlerinin hudutları dışındadırlar. Kesinlikle, o hudutlar arasında bir girişim söz konusu değildir. Onun için insan bedeninde ruh için bir yer yoktur. "İnsan ruhu hipofiz bezinin sağındadır, solundadır" veya "kalptedir" veya "midenin üstündeki pleksüsten girer de gümüş kordonuna bağlanır..." şeklindeki ifadeler, sadece meseleyi kökünden bilmemiş, fakat anlamak yolunda olan*

"TEKRARDOĞUŞ, CEVHER İTİBARI İLE RUH DEDİĞİMİZ VARLIĞIN, TEKRAR TEKRAR, BEDENLERLE ÇOK SIKI BİR İŞ BİRLİĞİNE GİRMESİDİR. RUH, BEDENİN İÇİNDE DEĞİLDİR; SADECE KARŞILIKLI OLARAK BU İKİ CEVHER BİRBİRLERİNE ETKİ EDERLER."

insan zihninin çocuksu düşüncelelerinden doğmuştur ve çocuksu bir yanılgıdır. Fizik beden ile ruh varlığı arasındaki ilişki, sadece tesir

sahasındadır. Bir ilişki varsa, bu, bir tesir alış-verişinden ibarettir. Bu durumu, benim, şu floresan lâmbasıyla olan ilişkiye benzetebiliriz. O floresan lâmbasının içerisindeki iyon bombardımanından benim hiç haberim yok. Onu öyle yapmaya da çalışmıyorum. Özel bir mekanizma var ve o, bir aydınlık meydana getiriyor. Ona baktığım zaman ondan çıkan ışık fotonları benim gözüme çarpıyor ve onu görüyorum, yani ondan bana bir tesir geliyor. Ve ben istersem, elektriği kesmek suretiyle, onun yaşayan canlı hâlini durdurabiliyorum. Yani bir tesir vermekle, bir aksiyonla onu durdurabiliyorum. Şimdi, aynı şeyleri elektrik akımı için de söyleyebiliriz. O da mahiyeti henüz anlaşılamayan bir tesir akışından ibarettir. Floresan lâmbası ve ben. İki ayrı şey, ama birbirlerine tesir ediyorlar. Örnek oldukça kaba olmakla beraber, yararlıdır.

Beden içerisinde ruh varlığının izlerini aramak mümkün değildir. Ancak, cevheri bakımından *ruh* dediğimiz varlığın beden üzerindeki etkilerini, sonuçlarını aramak ve bulmak mümkündür. Bizzat kendisiyle alâkalı herhangi bir şeyi bulmak, kesinlikle mümkün değildir. Bunun birçok sebepleri vardır. Asıl sebep, bu iki varlık arasında cevher birliğinin

olmamasıdır. Maddeyi meydana getiren cevherin yapısı ile ruhu meydana getiren cevherin yapısı arasında 180 derecelik bir fark vardır. Birbirleriyle tamamiyle alâkasız bulunan bu iki cevheri, birbiriyle izah etmek kadar zor bir mesele yoktur ve imkânsızdır. Demek ki, ruh varlığını materyalist bir tezgâhta dokuyup giyinmeye imkân yoktur.

EN UYGUN UZAY SEYAHATI TEKRARDOĞUŞLA OLUR

Insan aslında bir ruh varlığıdır. Tekâmülü gereği, dünya bedeni içerisinde yaşayarak eğitim görür. Tekrardoğuş tekâmül imkânlarından biri olup, kâinattaki temel yasalardan biridir. İnsanların bu gerçeklerle karşılaşma imkânı giderek artıyor. Çok uzak bir gelecekte değil, yakın bir gelecekte insanların bunları öğrenmesi mümkün olacak.

Belki içinizde uzaylılar konusu ile ilgilenenler vardır. Onlarda da, onların ötesindeki sistemlerde de, bizde de, bizim altımızdaki sistemlerde de, en iyi "uzay seyahati", *daima tekrardoğuşla* yapılıyor. Çok gelişmiş seviyelerde tekrardoğuşlar, çok daha rahat, çok daha mükemmel ve kalıcı olduğu için, filân yerden filân yere herhangi bir uzay gemisiyle gitmektense, bu tekrardoğuş süreçleri kullanılıyor. Tabii, bu büyük bir liyakate bağlı olarak, bütün bilgilerinizi hatırlayarak, nerede bırakmışsa, o bilgi hamulesi ile beraber doğuyor. Demek ki, tekrardoğuşun da çok çeşitli vasıfları var.

BİZ, GEÇMİŞ HAYATLARIMIZIN SONUÇLARINI OTOMATİK OLARAK YAŞARIZ

Bizim tekrardoğuşumuz, ortanın biraz altında nitelikteki tekrardoğuştur; kötü ile orta arası bir tekrardoğuş sistemidir. Şu bakımdan: Bizdeki tekrardoğuşlarda, geçmiş hayatlarda elde edilmiş olan bilgi ve tecrübelerden yararlanmak

otomatik bir tarzda cereyan eder. Onları fiilen kullanma hakkımız yoktur. Yani *unutma*, yani nisyan dediğimiz bir olay vardır. Bu, birçok medyomlarda da böyledir. Bazı vazife medyomları, vazifelerini görürlerken hiç bir şey hatırlamazlar. Çıldırır merakından. "Ben ne yapıyorum, ne anlatıyorum, iki saattir celse yapıyoruz, buradayız..." diye. Yarım bardak su içer, koyar, celse başlayıp üç saat sonra biter, uyanır ve "Ha, şu suyum bitireyim." der. Oysa aradan üç saat geçmiştir, zihninde hiç bir şey yok... Kastı bir *unutma* prosesine bağlatılmıştır. Çünkü onun hatırlamaması lâzım. Bu, o yolun icabıdır. Gerek celsede bulunanlar, gerek başkaları için hiç bir şey hatırlamaması bir zarurettir. Biz buna *psişik safluk* deriz. Hiç bir karışıklık yoktur. Hiç bir şey bilmiyor. Söylediğinden haberi yoktur ki, bir dahaki celsede, "Sen, daha evvel söylediklerini hatırlıyorsun da, onları söylüyorsun." diyemezsiniz. İsteddiğiniz kadar test yapın, istediğiniz kadar uğraşın, insan bir yerde patlak verir. Tekrar ipnoza alın, sorun, hatırlamaz. Çok enteresan durumlar vardır. Aynı vetire, insanlar doğduğu zaman da kullanılıyor.

Bizim liyakatimiz ortanın altında olduğundan, ortanın altında olan bir tekrardoğuş ameliyesine tutulmaktayız. Dolayısıyla, geçmiş hayatlarımızdan getirmiş olduğumuz mirasımızdan, bankadaki hesaptan, kazandığımız kas gücünden, hayır gelmiyor; yeniden çalışıp uğraşacaksınız. Yukarısı şöyle diyor: "Biz seni öyle bir yere getirip bırakacağız ki, o senin lâyığındır. Biz senin yapmış, etmiş, öğrenmiş, almış, bilmiş olduğun her şeyin bir ortalamasını getireceğiz, sen bu ortalama ile idare edeceksin. Diyelim ki, geçmiş hayatlarında şu kadar zamanda, şöyle oldun, şunları öğrendin, şu tecrübeleri, bu hataları, bu iyilikleri yaptın... Sen bayağı iyi durumda bir adamsın, ama şimdi senin bazı eksikliklerin ve görevlerin var. Onları halledebilmek için veya onları yapabilmek için, senin bunları bilmeden yapman lâzım. Çünkü sen

epröve muhtaç bir varlıksın."

Bütün kâinat varlıkları gibi, insan da imtihana muhtaçtır. Kâinatın en büyük ve her yerde geçen kanunu budur. Tanrı'nın insanı denetlediği yegâne husus budur. İmtihan etmek, sadece Allah'a mahsustur. İmtihan O'na karşıdır, başka hiç bir varlığa değil. Ve liyakati de verici O'dur. Liyakatin teşekkülü nasıl olur? İnsanlar nasıl lâyük mevkiye gelir, yükselir? Bu ayrı mesele. İmtihan da, liyakat de Yukarı'nın işidir. Dolayısıyla bütün varlıklar tekâmülleri gereği tekrardoğuş prosesine bağlıdır. Ortanın altında bir tekâmül düzeyinde bulunan dünya insanının, geçmiş hayatlarının mirasından yararlanma imkânı çok çok zayıftır.

LİYAKAT KAZANILIRSA GEÇMİŞ YAŞAMLAR HATIRLANIR.

Ortanın üstünde olan varlıklarda, *hatırlamalar* da vardır. Bu doğuşlarda, âdeta yarım bırakılan bir bilginin inşasına devam edilir. Ancak beden kısa bir süre bekler, gelişsin diye. Fakat bedeni geliştirme süreci, bizdeki çocukeğzın uğraşa didine, mamalarla, BCG aşılarıyla, kızamıkla vs. ile uğraşmakla geçmez. Onlarda asla böyle bir şey yoktur. Vücutun bütün savunma mekanizmaları, zaten kendinde mevcuttur. Bedenine en ufak bir zarar gelmez, kendisini korur. Hâctan, şundan, bundan medet umduğu yok. "Ne münasebet, ne ilâci? Ben varım ya! Beden benim; ben onu istediğim gibi idare ederim, istediğim gibi düzeltirim." diyor. Dışarıdan içeriye en ufak bir şey sızamıyor. O çocuğun büyüyüşünde, bizim bir senemiz, onun iki ayı gibidir. Genç bir bedende, aynı bilgi tatbikatına, kaldığı yerden devam etmeye başlıyor. Diyelim ki, bilgisayar programcılığının, bilmem hangi safhasında dezenkarne olmuşsa, gene aynı safhaya kadar çıkıyor ve o noktadan itibaren çalışmaya devam ediyor. Bunlar da var. Ve bunlar yer yüzünde gözükcektir. Bir üstü de, bir al-

tı da, aynı şekilde, yer yüzünde yaşayacaklar.

Bunların insanlar tarafından bilinmesi, anlaşılması, bütün tereddütlerin ortadan kalkması için, hepsi açıkça öğretilecek, anlatılacaktır. Bunlara *Uyanış Bilgisi* derler. İnsanları uyandıran, buldukları uykudan kurtaran, gömülmüş oldukları kendi mezarlarından çıkarma bilgisidir. İnsanlar için bir fantazi olarak, ümit olsun diye söylemiyorum. Desteksiz de atıyorum. Bunların hepsi bir bilgiye istinat eder ve bir esasa bağlıdır.

KENDİLİĞİNDEN HATIRLAMALAR...

Bir de, *kendiliğinden hatırlamalar* vardır. Meselâ bir çocuk doğuyor, üç - beş yaşına geliyor, birdenbire sanki sapıtmış gibi, "Sen benim ne anamsın, ne babam." diyor. "Benim anam - babam, karşı taraftaki şu köyde, şu şehirde." diye diyor. Aile işi araştırıyor, bakıyorlar ki doğru. Akılları almıyor.. Ve işte bu konuya da, gene bir yabancı bilim adamı eğildi: Amerikalı psikiyatri profesörü Ian Stevenson. Lübnan, Irak, İran ve Kanada'da araştırmalar yaptı. Türkiye'ye de geldi. Derneğimiz'in eski üyelerinden Reşat Bayer'le, Güney'de çok güzel neticeler elde ettiler. Hatta öyle ki, kendiliğinden hatırlayanların bazılarının vücutlarında bir nişane de vardı. Buna *doğum nişanesi* denir. Ashında, ölüm işareti demek lâzım. Bunlar, geçmiş hayatında o varlığın ölümüne sebep olan darbe, yaralanma yerleridir. Meselâ, adamcağz cinayete kurban gitmiş; dört tane bıçak yemiş, birini kalbine, birini böğürüne; doğduğu zaman buralarda et benleri bulunuyor veya kapanmış yara izleriyle doğuyor. Halbuki orada hiç bir şey yok, tertemiz. Ama kapanmış yara izleri var. Buna ait dört tane büyük vaka vardır. Bunların bir tanesi Hatay tarafında olmuştur. Büyük bir çaba ve biraz da yardımla, 1936'da işlenmiş bir cinayetin mahkeme kayıtlarını çıkarıyorlar. Bu kayıtlarda, o devrin hükümet tabipli-

ğinin hazırlamış olduğu bir rapor var. Bıçak darbelerinin yerlerini aynen belirtiyor, hem de fotoğraflarla.

Buna benzer şekilde, parmağı kopuk olarak doğmuş olanlar, kulağı kesik doğanlar, sırtında bıçak yarasıyla doğanlar vs. vardır. Ve bu kişiler, nasıl öldürüldüklerini anlatıyorlar. Genellikle, vücutlarının o yerleriyle ilgili şoklar ve darbelerle bedenlerini terketmişlerdir. Ve bu anılarla doğmuşlardır. Bunlar henüz uyanmadan doğmuş varlıklardır. Hani, insan bazen rüyasının tesiri altında kalır da, bir türlü kendine gelemez. Uyanmasına rağmen iki - üç dakika o rüyanın heyecanı içinde kalır... İşte, bu olayı büyüütün. O varlıklar da bir cinayete kurban giderek ölüyorlar ve onun şoku altında, bir uyanmaya maruz kalmadan, Yukarı'daki Büyük Üstatlar'ın birer otomatik vazifeli memuru olarak, o hâllerine tekrar doğuyorlar.

Şimdi, burada yara nasıl meydana geliyor? Yaranın meydana gelmesinin mekanizması, tamamen *imajinasyonun madde üzerindeki etkileme gücüne* bağlıdır. Fizik hayatımızı yönlendiren en büyük mekanizma, bizim tahayyül (imajinasyon) gücümüzdür. Kendinizi hasta hissettiğiniz zaman (ki, hasta olduğunuzu tahayyül etmişsinizdir), hasta olursunuz. İyi hissettiğiniz zaman (ki, iyi olduğunuzu tahayyül etmişsinizdir), iyi olursunuz.

İnsan varlığının en önemli melekelelerinden bir tanesi de, onun imajinasyon melekesidir. Varlık yaralanmış, vurulmuş; büyük bir korku ve hınçla, o tahayyülle, vücudunun kalıbını tahayyülle spatyoma intikal ediyor. Ve çok kısa bir süre sonra, aynen bu şekilde tekrar doğuyor. Vücutundaki yaraların tahayyülle doğarken, bu, aynı kuvvetle o yeni cenine etki ediyor. Bu tür varlıklarda ölümden sonraki tekrar doğum, çok kısa zamanda olur. Bir dakikadan tutun, iki - üç güne kadar; daha fazla uzamaz. Bazen dakikası dakikasına olur; burada ölür, orada doğar. Ama bu zamanı bizim zamanımızla bir tut-

maym. Zaman rölâtiftir. Bizim için bir saniye, o varlık için bir sene gibi olabilir. Zamanın rölâtivitesini unutmamak lâzımdır.

Hamilelik zamanlarında birçok hanımların canları bir şeyler çeker ve çocuklarında gerçekten bazı izler meydana gelir. (Benekler, benler, vs.) Bu, bir safsata değildir. Bir yasanın sonucudur. Yani imajinasyon melekesinin madde üzerindeki etkisidir. Bunun kütleli tatbikatını Amerikalılar yaptılar. 1900 senelerinin son zamanlarına kadar her hamile anne adayının aynasının önünde veya sık sık baktığı yerin önünde, çok güzel, fevkalâde çizilmiş bir yumurcak resmi vardı. Doğuncaya kadar bu nefis çocuk resmine bakıyorlardı. Bunu, meşhur spirüüalist filozof *Waldo Emerson'un* tavsiyesi üzerine yapmışlardı. "Tahayyül gücü çok büyük bir melekedir. Doğacak olan çocuklarınızın güzel olmasını, iyi bir nesil yetişmesini istiyorsanız, devamlı bu resimlere bakın." demiştir. Hakikaten, on beş - yirmi sene üzerinde duruyorlar ve çok güzel, çok yakışıklı bir nesil meydana getiriyorlar. Bu, denemiş bir şeydir. Çok enteresandır. Doğan çocuklar ne anaya, ne babaya, ne halaya, ne de dayıya benzemiyorlar. Sadece o resimdeki çocuğa benziyorlar. Tabii, annenin tahayyül gücüne bağlı olarak. Çok güçlü olanlar, ressam gibi, bayağı içeride vaziyeti düzeltiyorlar. Bunlar, sebepsiz, kendiliğinden, insanlar eğlensin diye ortaya çıkan olaylar değildir. Bunların her birinin altında çok esaslı bilgiler, ibretler yatıyor. Ve bir şeyleri anlamamız için, Yukarı taraftan bize mütemediyen bir akış sağlanıyor.

SİZ HATIRLAMASANIZ DA TEKRARDOĞUŞ YASASI VARDIR

Tekrardoğuş kanunu, "Ben niye hatırlamıyorum? Hatırlamadığım için böyle bir şey yoktur." demek suretiyle, ortadan kaldırılacak bir kanun değildir. Niçin hatırlamadığımız, niçin hatırl-

amamız gerektiği konusu üzerinde durmak gerekir. Size soruyoruz: Bir hafta evvel veya on beş gün evvel bir arkadaş toplantısında tanıştığınız yeni bir insanın ismini, size söylediği hâlde neden hatırlamıyorsunuz? Hafızanız bu kadar güçlüyse, bir ay evvel perşembe günü, öğle yemeğinde ne yemiştiniz diye sorsam, hatırlayacak mısınız? Otobüsle iş seyahatleri yapıyorsunuz, önünüzden binlerce manzara geçiyor. Hangisini hatırlıyorsunuz? Sadece bakıyorsunuz. Ama o kişiyi biz ipnotik transa alalım, yerini belirtelim, geriye çekelim, yolda ne var, ne yok hepsini hatırlar, söyler. Geçen otobüslerin arkasındaki plâkaları okumuşsa, onu bile söyleyecektir. İşte insan zihni, insan beyni bu derecede enteresan vasıflara sahiptir.

O hâlde, "Ben hatırlamıyorum, dolayısıyla tekrardoğuş yoktur." demek, abes olur. Bunun yerine, "Ben her şeyi hatırlayabiliyor muyum? Bazı şeyleri nasıl ve hangi durumda hatırlıyorum?" diye kendi kendinize sorun. Basit bir bilmeceyi çözerken, basit bir kelime için bile bazen nasıl zorlanırsınız. Durum böyleyken, koskoca bir geçmiş hayatı nasıl hatırlarsınız? Ama bunun da kendine göre yöntemleri vardır. Hatırlanabilir.

ANILARIN GERİYE KAYMASI (REGRESYON)

Öndokuzuncu yüzyılın ortalarından sonra, 1868'den itibaren, özellikle 1851 - 52 yıllarında, Allan Kardec'in, "Ruhların Kitabı" isimli eseri neşredildikten sonra, birtakım etkiler yapması gerekirdi ve nitekim öyle oldu. Çünkü orada tekrardoğuş meselesi artık bir ruhsal gerçek olarak, yasa olarak, örnekleriyle ve her türlü açıklamaları ile ortaya konmuş vaziyeteydi. Eser, hemen birçok dillere çevrildi. Başta İngiliz, Alman, İtalyan ve Fransız olmak üzere birçok araştırmacı, hemen bu tekrardoğuş meselesinin tecrübe ile bulunup bulunamayacağı hususunda çalışmalara başladılar. Bunların başında, Fransız Albay de Rochas

(dö Roşa)'nın yaptığı tecrübeler vardır. Anıların geriye kayması manasındaki, regresyon tabirini ilk kullanan odur. Albay Roşa, çok güçlü bir manyetizördü. Yani manyetik gücü ile herhangi bir siyeyi, derhal derin bir transa alabilecek kabiliyeteydi. İnsan manyetizmini bir diğer insana yüklemek, âdeta endüksiyon yoluyla etkilemek gibi olur. Fizik okuyanlar bilirler, bazı şeyler endüksiyon yolu ile yüklenir, yani tesir ile. Muhakkak dokunma yoluyla birbirine geçmez; uzaktan da geçer. (Mıknatısta olduğu gibi.)

İnsan vücudunda bulunan biyolojik mıknatısiyet de, bu şekilde birinden diğerine geçer. Şifa işleri, vs. yapılır. Roşa, bu konuda, böyle yetişmiş bir insandı, vazifesi buydu. Hem askerdi, hem hîlim adamıydı. Matematisyen ve topçu sınıfına mensuptu. Kafa yapısı buna çok uygun. Aynı zamanda psişik konulara karşı büyük bir eğilimi ve güçlü bir potansiyeli var. Süjelerle çok değerli tecrübeler yaptı, yararlı kitaplar neşretti. O tecrübeleri yapan, hâlâ çok az kimse vardır. Ondan sonra bazıları yaptı, ama olduğu yerde kaldı. Çünkü insanlar daha çok materyalistleştiler, iyice maddeci oldular. Zaten sarhoştular, iyice, körkütük sarhoş oldular.

Roşa, şu noktadan hareketle tecrübe yaptı: Mademki Allan Kardec üstad tekrardoğuş var diyor ve ondan evvelki klâsik psikologlar da hafızanın alt alta sıralandığını, ilk hatıraların en dipte bulunduğunu, sonra giderek daha yakın hatıraların üste çıktığını kabul ediyorlar; o hâlde, acaba ben süjemi zaman kaymasına tâbi tutsam, yani bu gün ayın 20'si ise, süjeyi ipnoza alarak bu gün ayın 19'u, 18'i, 17'si... diye telkin ederek, onu anılarının koridoru içerisinde gerisine geriye seyahât ettirebilir miyim? Ve böyle bir tecrübe yaptı. Çok ilginç olaylarla karşılaşmıyordu. Örneğin, yirmi yaşındaki süje on yedi yaşına geldiği vakit, somnambül devresi içerisindeki karakteri değişiyordu. On beş yaşında daha da değişiyordu. Altı yaşına geldiği zaman okuma yazma da bilmiyordu. Bu

durumda bir süjenin yapmacık hareket etmesine imkân yoktur. Somnambül devresinde bulunan bir insanın iç karakteri ne ise, ne biliyorsa onu aynen yapar. Onun dışında hiç bir şey uyduramaz. Yalan söylemesi mümkün değildir. Hiç bir şey saklayamaz. Ne ise odur. Roşa, süjeyi daha da geriye götürüyor ve üç, iki, bir derken sıfır yaşa indiriyor. Sıfır yaşa gelince, süje, "Daha doğmadım." diyor. Süje öyle yetenekli ki, geriye doğru, zaman tüneli boyunca olan her şeyi, aynen fizikî olarak tezahür ettirebilecek güçtedir. Sıfır yaşına getirildiğinde, süje, oturduğu koltukta, annesinin karnında doğmadan hangi pozisyonda ise, o pozisyonu alıyor. Ve yarım saat o durumda kalıyor. Üzerinde birçok deney yapılıyor. O sırada iğne de batırsanız acı duymuyor meselâ. Çünkü annesinin karnında, kapalı durumda, emniyette.

Buna benzer gerek Fransa'da ve daha sonra İngiltere'de birçok deneyler yapılmıştır. Roşa bir gün şöyle düşünüyor: "Eğer Kardec üstadın dediği doğruysa, ruh ölümsüzdür. Acaba ben geçmiş hayata da geçemez miyim?" Bu tecrübeyi yapıyor ve karşısına bambaşka şahsiyette olan, ismi, yazı karakteri, üslubu, konuşma stili çok farklı olan bir varlık çıkıyor. Karşısındaki A şahsı gitmiş ve yerine B şahsı gelmiş gibidir. Ve bu

B şahsının konuşması, karakteri, arzuları, kanaatleri, inançları değişiktir. Siz deneyi yaparken A şahsının hayatının başında iseniz, biraz daha geriye gittiğinizde, B şahsının hayatının sonuyla karşılaşıyorsunuz. Bir hayattan, diğerine geçiyorsunuz. Şahsiyet olduğu gibi değişiyor. Hatta lisan değişiyor. Fransızca değil de, meselâ, İngilizce ya da İspanyolca konuşmaya başlıyor.

Bu tür binlerce tecrübe vardır. Derneğimiz'de de böyle tecrübeler yapılmıştır. Örneğin, bir süje regresyon sırasında hiç bilmediği Hırvatça dilinde konuşmuştur. Bir diğeri Arapça'yı hiç bilmediği hâlde, trans sırasında mükemmelen Arapça yazmaktadır. Bunlar, çok çarpıcı, reel olaylardır. Samimî

olan ve anlayışını yükseltmek isteyen kişiler için çok geliştirici, yol gösterici olaylardır.

DEHA MESELESİ TEKRARDOĞUŞLA AÇIKLANIR

Deha tabiri(ki, aslında deha diye bir şey yoktur),*tamamen rasyonalistlerin yahut materyalistlerin tabiridir. Kendi teorilerini alt-üst eden, kendi anlayışlarını sarsan, rüyalarını kâbusa çeviren, uykularını kaçırın bazı olaylar vardır. Bunlardan birini de, işte, *deha* ismiyle ele almışlardır.

Mozart üç yaşında güzel güzel besteler yapmış. Çağının en usta piyanisti olduğu zaman da yedi yaşındaymış. Buna karşı maddeci kafa, "Çalışma, egzersiz, kalıtım, dededen kalmadır, atalarının bilmem nesinden kendisine intikal etmiştir." vs.tarzında açıklamaya çalışır. (İyi ki, o sıralar rahip Mendel'in kalıtım karşılaştırmaları ortaya çıktı.) Araştırırlar, araştırırlar ve işin garip tarafı, Mozart'ın silâlesinde müzisyen yoktur... Vê derler ki, "Efendim denk gelmiş, hayatın bir tesadüfü..." Bu açıklama mı yani? Ama işte görüyorsunuz ki, dört yaşında minicik üstat, oturmuş, sana dünyanın en güzel parçalarını bestelemiş, hâlâ dinliyoruz. Yedi yaşında hiç kimse parmağını tutamıyor. On iki yaşına geldiği zaman, bütün Avrupa'da konser vermiş. O devirde şehir şehir Avrupa'da konser vermek ne demek? Adam, sekiz-on sene de kendi ülkesinden dışarı çıkamaz.

Şimdi. Olağanüstü insanlar ya da deha sahibi insanlar, gene kısmen tekrardoğuş kânununun unutmaya vetiresine bağlı olarak geçmiş mirasından, şöyle biraz kullandırılmak suretiyle; *insanlara ibret olmak*, insanların gözünü açmak, insanların anlayışlarını biraz başka yönde kullandırmak, onlara bir imkân daha sağlamak,biraz daha düşündürmek için, o deha sahibi kimseler vasıta olarak kullanılmışlardır. *Onlar otomatik vazifeli insanlardır.*

Kendi geçmiş sanat tecrübelerini yaşamaktadırlar. Bu bir.

İkincisi, her müzisyen, erken yaşta müzisyendir, yani her sanatçı, erken yaşta sanatçıdır. Hatta, mucit de, erken yaşta mucittir. İllâ geçmiş hayatın semeresini alıyor manasına gelmez. Bunun bir anlamı da, *o varlıkların yönetimi, doğrudan doğruya bir ruh varlığı tarafından ele alınmıştır. Orada, Mozart'ın o minicik parmakları çalmıyor esasında. Onunla beraber bir başkası daha çalıyor. Beraber çalıyorlar. Nitekim, bununla ilgili medyumsal tecrübeler vardır. Örneğin, İngiliz medyom Rosemary Brown'ın tecrübeleri böyledir. Kırk yedi yaşından sonra piyanist olmuştur. Aslında, o yaştan sonra piyanist filân olduğu yok. Ancak, bu yeteneği kırk yedi yaşından sonra ortaya çıkıyor. Aynen bir yazıcı medyom, bir söyleyen medyom gibi, onun da parmaklarına, kollarına yapışıyorlar. "Öyle değil, böyle basacaksın, bunu yaz." diyorlar ve başlıyorlar besteler yaptırma. Ne ders almış, ne şunu yapmış, ne bunu... En azından, sekiz üslupta piyano çalıyor; aynen Mozart gibi, aynen Beethoven gibi, aynen Chopin gibi... Yazı taklit edebilir misiniz? Profesyonel değilseniz, edemezsiniz. Çok zordur, çok çalışmak lâzım. Aynı şekilde, bir müzisyenin notalarını taklit etmek de, o derecede zordur. Bir ressamın fırça darbelerini de taklit etmek, o derecede zordur. Bizim çok yakından tanıdığımız üstün yetenekli bir medyom arkadaşımız var. Bir sayfada, sekiz ayrı karakterde yazı yazar. Bu ne anlama gelir? O sayfayı yazabilmek için, sekiz ayrı insanın gelip gelip, oraya ikişer satır yazı yazması lâzım. Çünkü her birimizin parmak izlerimizin değişik olması gibi, yazılarımızın stili de değişiktir. Bunlar artık kriminal bilgidir, yani herkesin bildiği, kesinlikle kabul edilmiş, mahkemece, bilir kişinin oluru alındıktan sonra, kesin hüküm hâline gelen olaylardır ki, bir kimsenin yazısı, diğere benzemez. Bir medyom, bu şekilde oturup, bir sayfada sekiz ayrı karakterde yazı yazarsa, bu ne manaya gelir? Bunu nasıl dü-*

şünmek lâzım? Bir değil, iki değil, üç değil... Sekiz ayrı karakterde yazı. Hadi birini, ikisini taklit etti; sekizini birden taklit etmesine imkân ve ihtimal yok. İsterseniz deneyin. Birinin yazısını taklit edin, dört cümlelik bir yazı yazın ve uzmana gösterin. Adam güler ve "Bunların hepsi aynı. Niye sol elini kullandın, niye bunu zorla değiştirmeye çalıştın." der.

Demek ki, dahilerin sırrı iki temele dayanıyor. Bir tanesi kendi geçmiş hayatlarına ait bilgileri, bu hayatlarında kullanmaktır. Nereden geldiğinin farkında olmadan, "İçimden geliyor." tarzında, kendiliğinden bir yorum tarzında, söylemek suretiyle yapmaktır. İkincisi ise, bu varlıkların medyomluk yeteneği vardır ve daha müttekâmil varlıklar onları verdikleri tebliğlerle, bilgilerle yönlendirirler. Bunlardan en meşuru, Yugoslav Fizikçisi Nikola Tesla'dır. Tesla'nın hayatını okumanızı tavsiye ederim. Müthiş bir insandır. Tamamen vazife için doğmuş bir insandır. Bizim sistemimizin dışından gelmiş bir insandır. Kozmik bir insandır. Her şeyi ile insanlara yardım etmek için büyük bir mücadele vermiştir ve her yaptığı iş, olağanüstüdür. Kendi devrinin fizik lâboratuvarlarında yapılması mümkün olmayan cihazları icat etmek ve onları kullanmak suretiyle pek çok buluşlar, pek çok yeni bilgiler meydana getirmiştir. Yüzlerce icadı vardır ki, bunlar bu gün de kullanılmaktadır. Burada entere-san olan husus, icatların kendisi değil, bu icatların oluşunda meydana gelen olaylardır. Nasıl icat etmiştir?

Evet. Dahilerin sırları bu iki esasa dayanıyor. Ya bir ruhî varlık, ruhsal bir antite, bu kişiye kendi ilhamlarıyla mütemediyen destek olmakta, ona yol göstermekte, bilgi vermektedir; ya da o varlık, kendi geçmiş yaşamlarının kendisine sağladığı liyakate bağlı olarak, bilgilerini otomatik bir şekilde hatırlamak, inisiyaki olarak, iç güdüsel olarak hareket etmek suretiyle onları tezahür ettirmektedir.

SAYIN OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

1988 yılına sevindirici yeniliklerle giriyoruz. Ocak ayından itibaren derginiz RUH ve MADDE, 48 sayfadan 64 sayfaya çıkacak. Buna bağlı olarak işlenen konular daha zengin ve daha ayrıntılı olacaktır.

Sayfa adedinin yükselmesi ve kâğıt fiyatlarının artması nedeniyle yeni yıldan itibaren derginizin fiyatı 1000 TL. olacaktır. Peşin ödeme yapan abonelerimizin aradaki farkı ödemelerini rica ederiz.

Hazırladığımız anket, sayın okurlarımız tarafından ilgiyle karşılanmış ve cevaplanmıştır.

Verilen cevaplardan dergimizin, genelde tatmin edici olduğu anlaşılmaktadır. Bazı okurlarımız kullanılan kelimelerin öz Türkçe olmasını tavsiye etmektedirler. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, Ruhçu Öğreti'nin kendine has terminolojisi vardır. Ve bunlar kullanılmadan Ruhçu bilgi tam olarak aktarılamaz.

Ayrıca yine cevaplardaki başka bir sevindirici husus da, birçok kişinin Ruhçu bilgiye olan inancı, destekleyicisi olması ve psişik yetilerine dikkat etmesi, önem vermesidir.

Ruh ve Madde Dergisi'ni sürekli takip eden okurlarımızın, derginin şimdiki geldiği noktayı takdir edeceklerinden şüphe etmiyoruz. Ancak biz bunu da yeterli görmüyoruz, sizlerin desteği ve ilgisiyle daha da geliştirilmesi için çabalarımızı sürdürüyoruz.

Selâm ve Sevgiler.

Ruh ve Madde Yayınları

**İNSAN, RUH VE
BEDENDEN
MEYDANA GELMİŞTİR VE HER İKİSİNİN
DE ÖZELLİKLERİNE SAHIPTİR.**

Eski Resim Ustalarının Medyomu:

Luis Antonio GASPARETTO

Türkçeleştiren:
Sibel TÜRKER

Brezilya'nın Sao Paulo kentinden psiko-
loji öğrencisi yirmi altı
yaşındaki Luis Anto-
nio Gasparetto, bilinen
medyomluk tezahürle-
rinin en etkileyici olan-
larından birini canlan-
dırıyor. Eliyle, birkaç
dakika içinde, geçmiş-
teki resim ustalarının
stili ve imzalarıyla re-
simler yapıyor. Bu
medyomu "Manchet-
te" (Bloch Editorial,
Rio de Janeiro) Dergisi
adına ziyaret edip, gö-
rüşen gazeteci Joao Pe-
nido'nun röportajını
sunuyoruz.

Luis Antonio Gasparetto daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapayarak, röportajcı Joao Penido ve fotoğrafçı Vic Parisi (Manchette) huzurunda on altı resmi bir saatten az bir süre içinde yaptı. Resimlerin hepsi aşağıdaki klâsik "Vincent" imzasıyla "Van Gogh" gibi ünlü ressamların imzasını taşıyor.

Bütün bu sürprizler, Sao Paulo'nun bir semti olan Ipiranga'da yaşayan Rua Marcondes'in büyük şehirlerde gittikçe seyrekleşmeye yüz tutan boğ gölgeli ağaçlar z-

indeki geniş bahçesinin kapısından girince başladı.

Girişteki salonda cilveli bir zenci kızın resmi asılı. Ziyaretçi nereye giderse gitsin, kızın gözleri sanki hep onun üstündey-

miş gibi. Gasparetto imzasını taşıyan bu resmin her iki yanındaki duvarda da birkaç düzine resim, Goya, Manet, Monet, Renoir, Toulouse-Lautrec, Degas, Delacroix, Modigliani, Picasso, Matisse ve Tarsila do Amaral gibi ustaların ünlü imzalarını taşıyorlar.

Zengin bir koleksiyoncunun evinde değil, ama sanki küçük bir müzede bulunuyoruz. Baba, anne, iki oğul ve bir kız ile Gasparetto ailesi, Sao Paulo'da ortadireğin üst tabakasından. Büyük odaları ve zemin kattaki içinde kocaman bir televizyon bulunan geniş bir salonu olan modern bir villada yaşıyorlar. Atölye olarak kullanılan yandaki ilâve yapının içinde her şey, psikoloji öğrenimini başarıyla henüz bitiren, ailenin yirmi altı yaşındaki en büyük oğlu Antonio Gasparetto'nun yeteneğini bir kez daha gözler önüne sermek için hazırlanmış. Atölyede "Manchette" Dergisi'nden gelen gruptan başka tüm aile üyeleri ve Luis Antonio'nun hüneriyle yakından ilgilenen birkaç arkadaşı ile birlikte tam on dört kişiyiz. Sanatçının annesi Donna Zibia tarafından okunan kısa bir duadan sonra seans başlıyor. Duadan he-

men sonra Vivaldi'nin "Dört Mevsim"i eşliğinde Luis Antonio derin bir nefes alıyor, vücudunu hafifçe öne eğiyor ve sağ elini başına destek yaparken kapalı gözlerle sol elini kullanarak resim yapmaya başlıyor. Önünde fotoğrafçı Vic Parisi, ayaklı bir destek üzerine kurduğu fotoğraf makinesiyle flâş kullanarak resimler çekiyor, ama gözlerini sürekli kapalı tutan Luis Antonio'yu rahatsız etmiyor.

Sessizlik, sadece fon müziği ve kâğıt üzerinde kayan pastel kalemın hışırtısıyla bozuluyor. Mavinin tonları ve empresyonist tarzda yapılan fotoğrafçı Vic'in resmi, dört dakikada bitiyor. İmza: Toulouse-Lautrec.

Sonraki beş dakika içinde ikinci bir resim ortaya çıkıyor: Bir Modigliani. Ondan sonraki altı dakika içinde iki Picasso, birincisinin adı "Yeşil Kuş", ikincisi ise adsız.

Vivaldi'nin birinci yüzünün bitmek üzere olduğunu hatırlatan son notalar eşliğinde mavi tonlarda bir de Goya bitiyor.

Sonra Luis Antonio birkaç aquarel tüpüne uzanıyor, avucuna biraz bunlardan sıkıyor, süyle karış-

Luis Antonio bir eliyle gözlerini kapatarak ölmüş ustaların çalışmalarını gerçekleştirmek üzere konsantre oluyor.

Geri plânda bu "çalışma seansını" kısa bir dua ile açan anne Dona Zibia.

Biraz sonra Luis Antonio kapalı gözlerle çok hızlı resimler yapmaya başlayacak.

tırıp, parmaklarıyla çalışmaya başlıyor. Dört dakika geçiyor ve henüz kuru mamış olan kâğıdın üzerinde Degas'ın bir balerini gözüküyor.

Luis Antonio sanki acı çekiyormuşçasına dudaklarını büzüyor ve soluk soluğa kalıyor. Elleri sanki renkleri rastlantı sonucu buluyormuşçasına inanılmaz bir hızla çalışıyor. Gözleri yine kapalı. Atölyede, ortalığa yavaş yavaş bir karanlık çöküyor, saat 18.00. İzleyenler çok etkilendiler. Antonio'nun arkasındaki bir taburede oturan erkek kardeşi İrenen,

bir öne bir arkaya yavaşça sallanıyor, sanki trans halinde, başı önüne eğik ve gözleri kapalı. Dona Zibia'nın bakışları oğlunun üzerine çivilenmiş. Babaları yere bakıyor, elleri dizlerinin üstüne kavuşturulmuş. Parapsikoloji üzerine ihtisası olan gazeteci Elsie Dubugras, bir Brezilya dergisi olan "Planeta" ve Brezilya, İngiltere ve ABD'deki çeşitli ruhbilim dergilerine yazılar yazıyor. Bu tür fenomenlere oldukça alışık, ama sanki Luis Antonio'yu ilk defa izliyormuşçasına gözleri parlıyor. Yedinci resim, bir kızın resmi. Mo-

net ve Maria Lucia imzalarıyla gelen bu resim, bir çocuğun eliyle Aldo amca ve Zibia teyzenin anısına imzalanmış. Atölyede bir hareketlenme başlıyor. Maria Lucia, çocukken sanatçının ailesi tarafından evlâtlık olarak alınmış, öz çocuklarla beraber yetiştilmiş ve bir buçuk yıl önce menenjitten ölmüş. Dona Zibia resimdeki imzama kızım okul defterlerindekiyle aynı olduğunu doğruluyor.

ELLI BEŞ DAKİKADA ON ALTI RESİM

Biraz öncekileri iki resim daha izliyor, biri Matisse'nin, diğeri ise Monet'in imzasını taşıyor. Sonuncusu, herhangi bir resimden daha uzun sürüyor, yaklaşık bir buçuk dakika. Sonra Luis Antonio aynı anda hem sağ hem sol elini kullanarak duble resim denen bir resme başlıyor. İki dakika sonra henüz resim bitmeden yere atıyor. Bundan sonra kâğıdı kendi önüne değil de, yana koyarak bir Modigliani yapıyor. Bir kez de kâğıdı tekrar kendi önüne koyuyor ama resmi baş aşağı çiziyor. Arkasından Tarsila do Amaral im-

zalı üç resim geliyor. Bir buçuk dakika içinde aynı kâğıt üzerinde iki tane resim gözüküyor. Soldaki Reynolds, sağdaki Toulouse-Lautrec imzalarını taşıyor. Şaşırtıcı bir derecede yüksek bir sanatsal düzey gösteren resimlere oranla, bu ikisi o kadar iyi değil. Luis Antonio'nun bir işareti üzerine Dona Zibia, "yanımızda bulunmuş olan İsa'ya ve ruhlarla" minnet eden bir dua ile seansı kapatıyor. Sonuç: Yere atılanla birlikte, on altı resim elli beş dakikada yapıldı.

Trans hâlinde resim yapma işine, Luis Antonio'nun verdiği bilgiye göre, "psikopiktografi" deniyor. Büyük resim dehalarının ruhlarının çizdiği resimlerin ortak ressamı olduğunu söylüyor. Ruhlar onun ellerinin kontrolüne hâkim olarak, onu trans hâlinde kullanıyorlarmış. Buna benzer bir fenomeni ünlü İngiliz medyum Rosemary Brown da tezahür ettirmiştir. Ve bu olay bir dizi roportajla birlikte "Time" ve "Newsweek" Dergileri'nde yayımlanmıştır. Debussy gibi büyük bestekârların ruhları Rosemary Brown'la temasa geçiyor ve onun aracılığıyla eserler yazıyorlardı. Bir başkası da, Bre-

zilyalı Chico Xavier'in kitap yazma şeklindeki "Psikografî" fenomenidir. Ama bu olay sadece onda görülmüdü. "Luis Antonio'nun annesi Dona Zibia da yazarların ruhları sayesinde, tıpkı bu şekilde beş kitap yazmıştır.

ANTONIO'NUN MEDYOMLUK YETENEĞİNİ ANNESİ KEŞFETMİŞ

Dona Zibia, oğlunun öyküsünde ağırlıklı bir rol oynuyor. Evdeki bir ruhsal celse esnasında Luis Antonio, iletişimsel ressamlığa başladı. "Belli zamanlarda kolumda kuvvetli ağrılar hissetmeye başladım. Annem bu emarelerin ne olduğunu biliyordu ve benim psişik yazı yazmam gerektiğini söyledi. Kalem ve kâğıt getirdi ve ben de resim yapmaya başladım. O zaman on üç yaşındaydım." diye anlatıyor Luis.

Joao Penido: Bu fenomen sizin için büyük bir sürpriz oldu mu?

Luis Antonio Gasparretto: Hayır. Daha gelişme çağlarında kişisel dengemi kaybetmiştim, sinir krizleri ve korku hâlleriyle kıvrılıp duruyordum, kötü

bir öğrenciydim, kısacası dengesiz bir insandım.

J.P. : Daha önceleri hiç resim yaptınız mı?

L.A.G. : Hayır, daha üç yıl önce resim yapmayı öğrenmek istiyordum. Castellena adında; burada, Ipiranga semtinde resim dersi veren bir ressama başvururdum. Ona hikâyemi anlattım, o da benimle ilgilendi. Müzik eşliğindeki bir çalışmada, ünlü ressam Modigliani ilk defa sinyaller verdi: Castellena bundan müthiş etkilenmişti, hatta fırçayı sakladı ve bundan böyle hiç kimsenin bu fırçayı kullanmaması gerektiğini söyledi.

J.P. : Ruhları geri gönderip, kendi başınıza çalışmayı hiç düşündünüz mü?

L.A.G. : Bir ara bir bölünme olduğunu sandım. İşin yarısı benim, yarısı da öbür tarafa aitti sanki. Ama ben her şeyi kendim yapmak istiyordum. Sanatçı olmak istiyordum, işte o zaman ruhlar çekildiler ve kayboldular. Artık hiç bir şey yapamıyordum, kolumu bile oynatamıyordum. Tek başıma resim yapabileceğim günü bekledim. Ama hiç bir şey olmadı. İlhamın onlardan geldiğini anladım. O zaman geri geldiler. Hemen ilk gün, otuz tane şahane

"Manchette" fotoğrafçısı Vic Parisi, Toulouse - Lautrec'in medyumun elini kullanarak dört dakikada yaptığı resmin yanında.

resim yaptılar, sanki bana ders vermek istiyorlardı. Bu gün ancak fotoğraflardan resim yapabiliyorum. Beni etkileyen bir fotoğraf gördüğüm zaman, bunun resmini yapmaya çalışıyorum. Ama belli ayrıntıları, örneğin salonda gördüğünüz zenci kızın yüzünü çizmeye muvaffak olamıyorum. Bu yüzü benim için resimleyen Monet idi.

J.P. : Bu ilham eksikliğini nasıl açıklarsınız?

L.A.G. : İlham iletişimsel bir fenomendir. Sa-

nırım, her sanatçı bunu bilir. Duygu ve yeteneğin karışımı zaten normalin dışında bir fenomendir. Gerçekten güçlü ressamlar, ressamlığın büyük dehaları, bunun dışında bir şeyin varlığını hissederler. Bu yüzden sadece müziğe kulak vererek çalışmayı severler. Bu zaten parapsikolojik bir hazırlıktır. Hatta Picasso gibi bir materyalistin bile bunu kabullendiğine inanıyorum.

J.P. : Gözleriniz hep kapalı olduğu hâlde mi re-

Önceki yıl ölen deha Pablo Picasso'nun kuvvetli renklerle yapılmış kübist bir resmi.

sim yaparsınız?

L.A.G. : Genellikle evet. Ama onlar bazen benim gözlerimi kullanmayı severler. Gözlerimi kullanırlar, ama ben hiç bir şeyin farkına varamam. Her şey donuklaşır. Uzun süre kapalı gözlerle güneşe bakıp, daha sonra gözlerinizi açtığınız zaman birtakım ışık huzmeleri görürsünüz. Ben de hep böyle ışık huzmeleri görüyorum.

J.P. : Size ne olduğunun suurunda mısınız?

L.A.G. : Çevremde neler olup bitiyor, kim ne yapıyor, bilmiyorum. Ama şuurumu koruyorum. Onları tek tek, değişik şekillerde hissediyorum. Örneğin Tarsila bütünüyle içimde canlanıyor. Onların benim iş gücümü kullandıklarını çok açık bir şekilde hissediyorum. Bacaklarımı ve kollarımı nasıl çektikle-

rini hissediyorum. Ama kafamın içinde hiç bir şey değişmiyor. Hafıza ve şuur serbest kalıyor. Uzun süre beni etkileri altına alan ruhlar daha kolay hareket ediyorlar ve bu arada herhangi bir karmaşa yaratmıyorlar.

J.P. : Resimler nasıl meydana geliyor?

L.A.G. : Genelde, resmi bir "atmosfer"de yapıyorlar. Hazır bir resimle geliyorlar, masanın üstüne koyuyorlar. Aynı bir matris ya da klişe gibi. Ama sonunda, canlı resimler de yapıyorlar, örneğin Toulouse-Lautrec'in fotoğrafçının resmini yaptığı gibi.

J.P. : Kendinizi ruhların etkisine bırakmayı seviyor musunuz?

L.A.G. : Chico Xavier bir kez robot olduğumu, ama akıllı bir robot olduğumu söylemişti. Serbest seçim hakkım var. Bu işi bırakmak istersem bırakırım. Ama temelli bırakırsam, o zaman kendime zarar vermiş olurum.

J.P. : Bu size neden zarar verirdi?

L.A.G. : Bende çok yüksek derecede bir duyarlılık var, bu beni birtakım yanılgılara itebilir, bunu kullanmak zorundayım. Tıpkı kullanılmayan bir arabanın yaptığı arızalar

*Ressam - medyumun elin-
den bir Renoir.
Ayrıca
Manet, Reynolds,
Modigliani, Matisse ve
Tarsila do Amaral'in resim-
leri de onun
tarafından yapıldı.*

gibi. Bu yüksek hassasiyeti kullanmazsam zarar görürüm; romatizma, uykusuzluk ve sinirsel gerginliğe maruz kalırım. Psikoloji öğrenimimi bitirdim ve bu konuyu biliyorum. Sinir hastası olan insanları bir düşününüz. Bilinen eski bir hikâye: Bir organ kullanılmazsa körleşir ve işlevini yitirir. Yitirilen her organ ise yeni sorular doğurur.

BİR BAYAN GAZETECİ ONU MEŞHUR ETMİŞ

Luis Antonio'nun çalışmaları hakkında ki ilk haberleri, zaman zaman Brezilya, İngiltere ve ABD'nde ikamet eden ve sürekli olagandışı tenömenler peşinde olan gazeteci Elsie Dubugras'a borçluyuz. Bir buçuk yıl önce Sao Paulo'da bir ruhçular cemiyetinde çalışan Anis Bittar, gazeteci Elsie Dubugras'a başvurmuş. Bu cemiyet Luis Antonio'nun annesi tarafından yönetilmekte olup, adı "Associação Christa de Cultura Espirita". "Seyyar Elçiler" dir. Anis Bittar, ruhçulukla ilgili bir gazetede, yine çok tanınmış bir medyum olan Coral Polge hakkında Elsie Dubugras tarafından yazılan bir makale okumuştur. Röportaj sırasında medyum, gazetecinin çoktan ölmüş olan büyük annesinin resmini çizmişti. Gazeteci tekrar Brezilya'ya dönüp, bu resmi aile albümündeki fotoğraflarla karşılaştırdığında çok şaşırılmıştı: Birincisi, resimle fotoğraflar arasında müthiş bir benzerlik vardı, ikincisi ise, Coral Polge ile büyük annesi hakkında hiç bir

şey konuşmamıştı. Elsie Dubugras'ın gazete makalesinde anlattığı bu olay Anis Bittar'ı, kendisini araması için harekete geçirmişti.

Elsie Dubugras önceleri Luis Antonio'nun yetenekleri konusunda kuşkuyla kapılmış, ama daha sonra Anis Bittar'ın davetini kabul etmişti. Oaun medyonluk yeteneklerine inandığı zaman "Psychic Researcener", "Psychic News" ve "Greater World" Dergileri için Londra'da Luis Antonio hakkında çeşitli makaleler yazmıştı.

Elsie Dubugras Kuzey Amerikalı parapsikologlardan Thelma Moss, Key Steiner ve Guy Playfair'i Brezilya'ya getirerek Luis Antonio ile tanıştırdı. Ayrıca, "Instituto Brasileiro de Pesquisas Psicobiotisicas" (IBPP)'in Sr. Herani Guisaraes Andrade'yi, milletvekili ve "Folha Espirita"nın yayıncısı Freitas Nobre'yi de davet etti.

Bu gazete ilk kez Luis Antonio hakkında konuştu. Daha birkaç ay önce, Luis röportajlar yapmaya hazırды, ondan beri ise, şüphesiz tanınmış bir kişi haline geldi.

BİR SANAT
ELEŞTİRMENİNİN

MEDYOM LUIS A. GASPARETTO'NUN RESİMLERİ HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

Sanat eleştirmeni ve "Manchette" Dergisi'nin redaktörü Flavio de Aquino, Luis Antonio Gasparetto'nun resimlerini değerlendiriyor:

"İletişim yolu ile yapılmış bu resimlerde çeşitli çelişkilerin yanı sıra, birkaç başarı da göze çarpıyor. Monet, Toulouse-Lautrec, Manet ve Degas aynı üslupta gruplaşıyorlar. Leonardo, Delacroix, Cezanne ve Renoir ise başka bir stildeler. Gerçekte bu ressamların kendine özgü stilleri var. Hepsini tek bir stilde toplamak olanaksız. Aynı

ressam Luis Antonio'nun medyomluk yeteneğini (iletimsel) kullanarak birkaç kez stil değiştirebiliyor, bir kutuptan diğerine gidiyor. Tıpkı Modigliani'de olduğu gibi, önce "Flou Stil" de çalışıyor ki, bu stili medyom Manet'de kullanıyor. Bir başka sefer de çizgi stilinde çalışıyor. Gasparetto dikkatini en çok, usta Modigliani'ye veriyor ve figürlerin boğazlarını ince, kafalarını öne eğik çizerek onu taklit etmek istiyor. Burada Modig-

liani'nin Cezanne'ın eserlerinden aldığı ince nüanslı tonların eksikliği var. Kari-katürel, yuvarlaklaştırılmış bir sadeleştirmeyi Luis Antonio, ressam Tarsila do Amaral'a kabul ettirmeye çalışıyor. (Luis, resimleri

Tarsila diye imzalıyor) ve bu teknik, sanatçının orijinal tekniğiyle bağdaşmıyor ve bilindiği gibi, sanatçı konularını kübist tarza göre, geometrik çizgilerle canlandırmıştı. Van Gogh'un taklidi ise, renk seçimiindeki gelişmiş güzellik ve imza benzerliği ile admdan söz ettiriyor. Onun psikopiktografilerinin en iyisi, Sao Paulo'daki Sanat Müzesi'nde bulunan ve aralarında çok büyük bir benzerlik olan Matisse'dir. Bu eserin sadece beş dakikada yapıldığını bilmek ise, çok şaşırtıcı bir şey. Bu ve bunun gibi Manet etkisiyle Luis Antonio'nun yaptığı eserlerden onun öte dünyanın etkisi olmadan da iyi bir ressam olacağı sonucunu çıkarabiliriz."

DUYURU

Elimize geçecek havale kâğıdının arkasına istediğiniz yayınların adlarını lütfen yazınız.

Ruh ve Madde Yayınları

Derneğimizin geleneksel *Salı Konferansları* 37 yıldan beri süregelmektedir. Dernek binamızda, saat 19.30 - 20.30 arasında; İnsan, Ruh, Yaşam, Ölüm Ölüm Ötesi, Ruhsal İdare Mekanizması, Mutlak gibi konuların işlendiği konferanslarımıza giriş ücretsiz ve serbesttir. Geç kalınmaması rica olunur.

Adres: Hasnun Galip Sokak Pembe Çıkma No:4 D:8 Beyoğlu/İST.

MÜSPET - MENFİ EŞİTLEMESİ

"Fakat bir bilsen.... karanlık,
Tanrı zatının nurudur. Abıhayat, o
karanlık içindedir."

Gülşeni Râz, Beyit 124

* Mehmet KURUKAHVECİ *

BİLDİĞİMİZ gibi, kıyamet devri sürmektedir. Kıyameti, varlığın içinde bulunduğu realiteden, başka bir realiteye uyanması olarak anlıyoruz. Yani, karşılaşılacak mukadder bilgiler vardır ortada. Varlığın karşılaşacağı bilgiler, tedricî yasasına uygun şartlarla kendisine tanıştırlacaktır. Onun için varlıklar, bir ön hazırlık devresine sokulmuşlardır. İşte bu devre içinde karşılaşılacak bilgiler varlığın uyanışı için, kıyamet bilgileri olacaktır.

Kıyamet, aynı zamanda varlığın yeni bilgilere intibakını kolaylaştırıcı ilâhî bir yardımdır. Ancak bu yardım, varlığın kendini olmakta olan değişime hazırlayabileceği oranda olacaktır. Yani *varlık, eski ve noksan bilgilere olan bağlılığını terk edebilecek bir esnekliğe kavuşmalıdır.*

Varlığın yeni bilgilerle tanışabilmesi, her türlü davranış ve anlayışta sadeliğe doğru gitmesiyle mümkündür. Sadeliğe gitmek, netice olarak varılacak hedefin, tek ve bir olduğunun idrakidir.

Sadelik için, küresel düşünüp, küresel anlamak çok faydalı olacaktır. Küremizi şöyle ifade etmeye çalışıyorum. Bir ışık noktası ve ışık noktasından fışkıran binler-

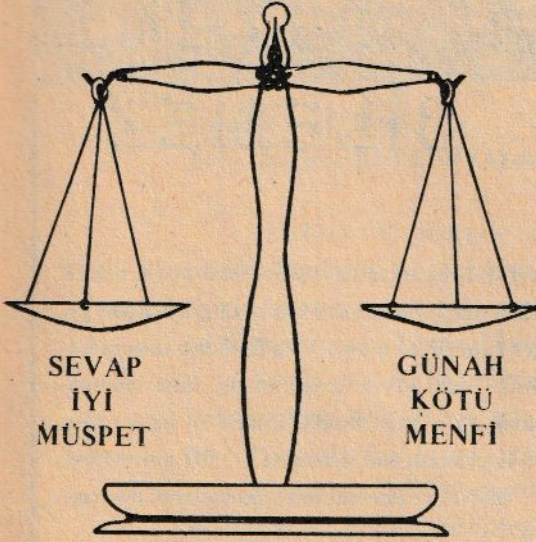
ce ışık çizgisi... Işık noktasından fışkıran ışıkların uzantısı öyle bir noktada sabitleşiyor ki, dışarıdan bakıldığında, pek çok ışık noktasının oluşturduğu bir küre görüyoruz. Yani küremiz, merkez ışık çekirdeğe irtibatlı, binlerce ışık noktasından oluşuyor. Kürenin belli bir pozisyonda en üst noktası ile, en alt noktası, kürenin dışında olan bir varlık için çok farklı pozisyonlar. Biri aşağıda, diğeri yukarıda. Ancak kürenin tam ortasındaki ışık kaynağı için, bu her iki nokta da kendisine eşit uzaklıkta ve farklı olmayan noktalar.

BURADAKİ küre "bilgi"yi, ışık noktaları da "bilgi taneleri"ni temsil etsin. Bilgi tanelerini, dünya lisansı ile, iyi - kötü, sıcak - soğuk, güzel - çirkin vs. olarak ifadelendiriyoruz. Ancak bütün bu ifadeler, nokta elemanlar olarak, bilgi küresini oluşturuyor. Dolayısıyla, nokta elemanlardaki eksiklik bilgi küresinin şeklini bozacak, küre oluşmayacaktır. Onun için *bilgi küresi üzerindeki her nokta kıymetli ve önemlidir.*

"Şunu bil ki, yüzünü ne tarafa çevi-

HAYR - İLÂHÎ ADALET - NÖTR

rirsen Tanrı oradadır. Çünkü yönlerin hepsi O'nun işi ve yapısıdır. O hâlde Tanrı'dan ayrı nereye bakabilirsin." (*) Karşılaştığın her hadise, seni tekâmüle, bilgilendirmeye matuftur. Yüzünü ne tarafa çevirersen çevir, hangi istikamete gidersen git, sonunda varılacak hedef tek ve birdir. O da hakikat bilgisidir.

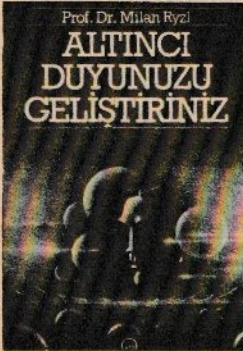
İyi - kötü, güzel - çirkin, bilgi noktalarıdır; varlığın sebep - netice prensibi için-

de, ihtiyacı olan ifadelerdir. Aralarında bilgilendirme ve hedefe vardırıclık yönünden fark yoktur. Çünkü bütün bu ışık uzantıları, merkezdeki ışık noktasına çekilince ortada tek bir ışık kalacaktır. Bunun diğer bir ifadesi, "Bütün olaylar, tek bir iradeden hasıl olur." tarzındadır.

Aynı şekilde, varlıklar arasındaki farklılık da tatbik etmekte oldukları bilgi yönündendir. Aslında hepsinin teşkil ettiği mekân, belli bir dengenin oluşmasını temin içindir. Bu dengeyi sağlarken varlık, kendinin olduğu kadar diğer varlıkların da bilgilenebilmesi için, belli bir görevi üstlenmiştir. "Nice iman vardır ki, küfürden doğar, iman meydana getiren küfür, küfür değildir." (**) ifadesindeki gibi, varlıktaki küfür hâli, onu imana ulaştıran bir vasıta olmuşsa, küfür hâli varlığı asıl amaca yönelmiştir. Mesele, hâdiselerden gelen gerçek tesiri kazanma isteğidir... Bu istek, sonuçta, menfi olanın, müspeti öğretmek için o rolü üstlendiği bilgisini verir.

(*) Maarif, S. 61. Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1985

(**) Gülşeni Râz, S. 78. Milli Eğitim Basımevi İstanbul 1985

RUHUNU BİLMİYEN TANRISINI BİLEMEZ

* Ergün ARIKDAL *

RUH denen varlığı (yani, ruh cevherini taşıyan varlığı) siz açık ve seçik olarak ortaya koyabilmiş ve bunu insanlara anlatabilmişseniz, bunun arkasından gelecek özellik; Tanrı denen o Küllü Cevher'i de açık ve seçik olarak ortaya koyabilmiş olmanızdır. Bunlar birbirine bağlıdır. Yani Tanrı'ya inanıp da, ruha inanmamak olmaz; ruha inanıp Tanrı'ya inanmamak da olmaz. Bunların ikisi de bir ve aynı şeydir. Biri diğerinin emanasyonudur. Biri diğerinden südür etmiştir. "Biz onu nefesimizden üfledik." demekten bu kastedilir. "Hüfff..." demek, bir çıkıştır, bir emanasyondur. İkisi aynı şeydir.

Ruh varlığı hakkında bir bilgiye, bir anlayışa kavuştuğunuz nispetle, Tanrı hakkında bir anlayışa kavuşuyorsunuz demektir. Siz istediğiniz kadar, "Benim Tanrım şöyledir, böyledir, sıfatları, isimleri şudur..." deyin; sadece lügat parahyorsunuz.

Şimdilik Tanrı kavramını bir tarafa bırakın; reel olarak bizler ortadayız. Sen kimsin? Neden ibaretsin? Kendini ne sanıyorsun, ya da kendini nasıl anlıyorsun? Sen önce bunu anlat; ondan sonra senin Tanrı hakkındaki nazariyelerini dinleyelim. Bu, kendini tanımadan olmaz. Peki, sen Tanrı'yı nasıl kavrayacaksın? Sen kendi özündeki inceliği, letafeti, uçuculuğu, ruhaniyeti anlayamazsan, *Kâinatın Ruhunu* nasıl anlarsın?

Tanrı demek, *Kâinat Ruhunu* demektir. Başka bir şey aramayın. Sakallı, tespihli, nargileli Acem'in tanrısı veya yedi kat gökte, cennette oturan Arap'ın tanrısı da değil... O, *Kâinatın Ruhudur*. Her şey O'ndan sorulur. Cennetler O'nun saçının teli bile değildir meselâ. Yedi kat gök, on sekiz bin âlem, seksen bin âlem... Bunlar, O'nun büyüklüğü, yüceliği, sonsuzluğu içerisinde hiç bir şey değildir. İnsanlar o âlem sayılarını büyük bir şey zannediyor. Biz şimdi bir galaksinin içine daldığımız zaman, feleğimiz şaşıyor. Hangi on sekiz bin, hangi on sekiz milyar?... Ben bunu bir meleğe sorsam, o bile anlayamaz. On üzeri yirmi desem, "Ne demek bu?" diyecek. Bize göre çok büyük bir şey, yani sonsuzluktan aldığımız bir bölümdür. Benim kavrayamadığım sonsuzluğu melek de kavrayamaz. Meleğin kavrayamadığı sonsuzluğu, onun üstündeki melek de kavrayamaz. Hiç bir yaratık sonsuzluğu kavrayamaz.

Eğer biz, "*Kâinat Ruhunu*, eşittir, sonsuzluk" tabirini kullanıyorsak, iş kökünden hallolur gider. Ruhunu bilmeyen Tanrısını bilemez.

TELEPORTASYON

Gardiner JAMES'den

Türkçeleştiren: Erol KONYALIOĞLU

"Ruhsal enerjileriyle maddeye hâkimiyet sağlayabilmiş kişilerin, bedenlerini ve eşyayı parçacıklarına ayırarak (atomize ederek), arzu ettikleri yere transfer edip tekrar oluşturmalarına TELEPORTASYON denir.

Başka bir görüş, teleportasyonu, zaman ve mekân bakımından üçüncü boyutun dışına çıkılarak başka bir boyutta yolculuk etmek ya da eşyayı oradan nakletmek olarak açıklamaktadır. Işınlama tekniğini aşan bir özellik taşıması nedeniyle teleportasyon, her yüzyılda görülebilmiş ve kerametın kanıtlarından biri olma durumunu hiç yitirmemiştir."

(RUH ve MADDE)

"Rus Askerî Bakanlığı tarafından hazırlandığı söylenen bir rapor, bilinmeyenin peşinde koşmakla ilgilenen Fortean Derneği ve diğer topluluk üyelerini memnun edecek kadar ilgi çekici görünüyor."

A RAŞTIRMA grubunun başı olan Doktor Alexei Mazurov'un belirttiğine göre, denizaltılarında birisi ABD sahillerinin açığında (Kuzey Carolina'nın 300 mil doğusunda, Bermuda Üçgeni'nin batı kenarında) her zamanki gibi seyrederken, birkaç saniye içerisinde 10.000 mil ötedeki Hint Okyanusu'na, Madagaskar'ın kuzeyine teleporte olmuştur. (Aniden mekân değiştirmiştir, tayyî mekân etmiştir.)

Son yıllarda böyle bir vakanın görüldüğüne dair ancak birkaç rapor bulunmasına

rağmen, *Teleportasyon* yeni bir parapsişik fenomen değildir. Garip ve açıklanamayan parapsişik olayları derlemekle ünlü Charles Fort, "LO" isimli kitabına (Ace Books, NYC, 1931), böyle birkaç vaka almıştır. Kitabında, birçok garip olayın yanı sıra, Doktor Alfred Russel Wallace'ın (1823 - 1913) keşfettiği ünlü İngiliz medyum Bayan Samuel Guppy'nin vakasını aktarmaktadır. Bu medyumun telekinezi ve apor fenomenleriyle ilgili hayret verici güçleri vardı. Kendisine ün kazandıran başlıca iddialarından biri, High-

bury'deki evinden, üç mil ötede, seansların yapıldığı 61 Lambs Conduit Caddesi'ndeki yere tayyî mekân etmesidir.

1930'larda, Kaliforniyalı ünlü medyom Doktor Lorraine LaVani, bir konferans vermek üzere Los Angeles'deki evinden Reno, Nevada'ya doğru araba sürüyordu. Konuşmasını zamanında yapamayacağını farkettiğinde, varacağı yere 50 mil uzaklıktaydı. Bununla beraber, arabasıyla birlikte buluşma yerine, hem de on dakika erken varmıştı. Teleportasyon (tayyî mekân) tecrübesi geçirdiğine dair, elimizde sadece Doktor LaVani'nin sözleri var.

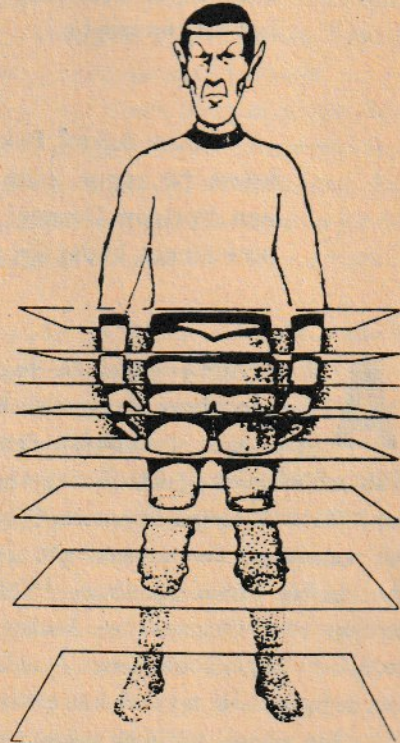
Büyüklük ve ağırlığı ne olursa olsun, bir cismin, orijini bilinmeyen ve tarif edilemeyen güç kaynakları tarafından, bir yerden bir başka yere, saniyeler içerisinde hareket etmesi anlamına gelen sözcüğü, Charles Fort keşfetmiş görünüyor. Parapsişik fenomenlerle ilgili öğrenciler tarafından sık sık kullanmasına rağmen, sözcük, kendi kendine levitasyonla karıştırılmamalıdır.

Kaptanın anlattıklarına göre, denizaltının teleportasyonu şöyle olmuş: 36 metre (120 fit) derinlikteyken, araç titreşmeye başlamış ve birdenbire durmuş. Mürettebatın ve kontrol sisteminin yardımı olmaksızın, kaptan, denizaltıyı yüzeyde hissetmiş.

Aletleri gözden geçirdikleri zaman, geminin, Afrika'nın doğu sahilinin 300 mil açığında bulunduğunu anlarlar. Bütün seyrüsefer cihazlarını, göstergeleri ve radarı yeniden kontrol ettikten sonra, buldukları mevki kesinlik kazanır. Bir anda kendilerini 10.000 mil ötede bulmuşlardır. Kaptan, Karadeniz'de, Grigorevsky'deki kendi limanı ile bağlantı kurar ve dönüş izni alır.

BU anî mekân değişiminden dolayı mürettebat üyelerinin dehşete düşükleri ve de Sovyet askerî ve tıbbî personeli tarafından sorguya çekildikleri sırada bile şok hâlinin sürdüğü bildirilmektedir. Daha sonra mürettebat, çok sıkı karantina şartları altında, kapsamlı bir şekilde fiziksel ve psikolojik testlere tâbi tutulmak üzere, Moskova'daki araştırma tesislerine götürülmüştür.

Gemideki kişilerde, özellikle dikkat çeken husus *yaşlanma* etkileriydi: Kırışıklıklar, deri esnekliğinin azalması ve renginin açılması ve de koroner rahatsızlığı... Oysa bütün bunlar yaşlı kimselerde görülebilen hâllerdir. Ne bu durum tıp ilmi tarafından açıklanabilirdi, ne de ortaya çıkan ârazlar geri çevrilebilirdi.

Bununla beraber, bu gibi durumların, kişi, dehşet verici bir tecrübe yaşadığı zaman da ortaya çıkabileceği hususuna dikkat edilmelidir. Ve Rus gemicileri de açıktır ki, çok ürkütücü anlar yaşamışlardır.

Doksan üç kişilik mürettebatın sorgulaması ile ilgili olarak Doktor Mazurov, hepsinin, zamanın bilinen etki hızına uymayacak bir şekilde, anı yaşlanma ârazları gösterdiklerini bildiriyor. Söz konusu yaşlanmalar, beş ile yirmi sene arasında değişmektedir.

Mazurov, denizaltının, görünüşte, zaman - mekân eğriliğinden farklı olmayan bir girişten geçmiş olduğunu ileri sürmekte ve şöyle demektedir: "Özellikle zaman veya mekân içerisindeki hızlandırılmış seyahatin insan vücudu üzerindeki etkileri hakkında

çok az şey biliyoruz, ama yaşlanma olgusu işitilmemiş bir şey.

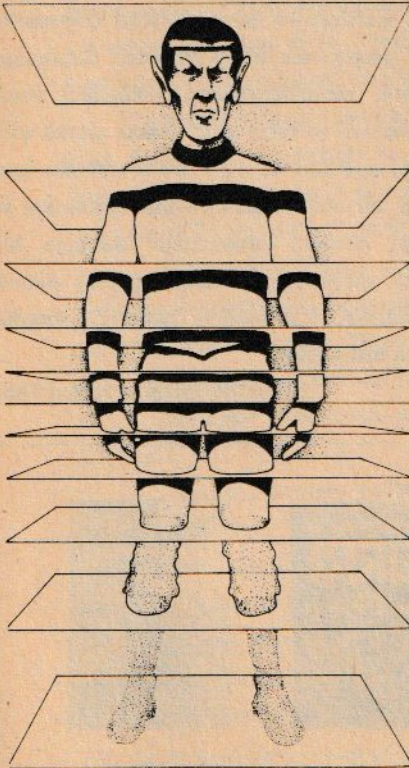
Bu insanlar, kalp atışları bakımından, ömürlerinden yıllar kaybettiler. Anlayamadığımız bir şey tarafından, değiştirilmiş durumdalar. Bu konudaki araştırmalarımız sürdürülmektedir."

Daha sonraki bir makalesinde Doktor Mazurov, Atlantisliler'in bir yerden, başka yere tayyî mekân etme (teleportasyon) yeteneğine sahip olduklarını belirtmektedir. Ona göre bu, bilim kurgu yazarlarının hayal ettikleri bir fantazi değil, geçmiş devirlerde yaşanan bir gerçektir. Doktor Mazurov, ayrıca, eski Hintliler'in ve Tibetliler'in de, mitlerine ve efsanelerine göre, tayyî mekân pratikleri yaptıklarını ifade etmektedir.

RUS bilim adamlarının, bir bakıma telekinezi ve kendi kendine levitasyonla alakalı psikokinezi (PK) tecrübeleri yaptıklarından kuşkulaniılmaktadır. Moskova Üniversitesi'nde bir psikoloji hocası olan Prof. Venyasin Pushkin'in, PK laboratuvar tecrübeleriyle yoğun bir şekilde uğraştığı bilinmektedir. En gözde süjesi ise, 1970 başlarından beri üzerinde testler yaptığı film yönetmeni ve prodüktörü Boris Ermolaev'dir.

Ermolaev'in psişik yetenekleri arasında şunlar var: Cisimleri uzaktan hareket ettirmek, insan da dahil olmak üzere, aynen sahne gösterileri yapan modern sihirbazlar gibi, çeşitli ağırlıkları levite etmek (yer çekimine karşı gelerek cisimlerin yerden yükselmelerini sağlamak).

Meşhur İngiliz medyom Daniel Dunglas Home'un on dokuzuncu yüzyılın son yarısında kendisini levite ettiği gibi, Ermolaev'in de aynı şeyi yaptığına dair herhangi bir kanıt yoktur. Ruslar, ilân ettikleri gibi ateist

(Tanrıtanımaz)iseler, bir İtalyan keşişi olan Copertinolu Aziz Joseph'in kendi kendini levite etmesi olayını ciddiye almalarını şüphe ile karşılamak lâzımdır. Aziz Joseph, ekmek ve şarap takdisi ayını sırasında vecd hâli içerisindeyken, cemaat içerisinde oturduğu yerden, yüksekteki Meryem Ana heykeline kadar, yerden on iki metre yukarıya uçmaktaydı.

Dans meraklıları, Diaghilev Rus Balesi'nin ünlü baş dansörü olan Vaslav Nijinsky'nin yeteneğini inkâr edemezler. Kendisi yerden yükselişleriyle dikkat çekiyordu. Yerden sıçrayışlarının tepe noktasına varınca, orada, birkaç saniye havada asılı gibi duruyordu ve araştırmacılar onun parapsişik güçlere sahip olduğuna ve de kendi kendini levite edebildiğine inanmaktadırlar.

Parapsikoloji çevreleri, Rus bilim adamlarının yıllardır PK eğitimi ile ilgili tecrübeler yapmakta olduklarını gayet iyi bilmektedir. Bir fizikçi olan Doktor Victor Adamenko'ya göre, "Kişiye bağlı olarak, eğitim dönemi, birkaç günden, bir ayı aşana kadar sürebilir. Daha sonra bu yetenek, sürekli pratiklerle muhafaza edilmelidir.

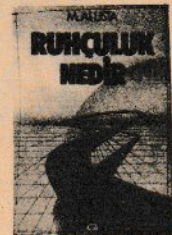
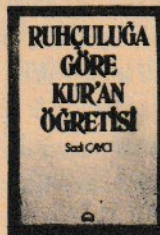
PK medyomluğunda genel şahsiyetin büyük önem taşıdığı kanaatindeyiz. İçine kapanık kimselerin gerekli enerjii harekete ge-

çiremedikleri anlaşılmaktadır."

FAKAT soru hâlâ ortadadır. Teleportasyon doğrudan doğruya PK ile alakalı ya da bağlantılı mıdır, yoksa tamamen farklı bir şey midir? Ruslar tarafından, bu tür olayların ilki olarak, esraflı denizaltı olayı çok yeni bir tecrübe olduğundan, belki de olup biteni öğrenmek için çok erkendir. Oto - levitasyon (kendi kendine levitasyon)'un incelenmesine ve lâboratuar deneyleriyle açıklanabilmesine rağmen, anti-gravitasyonun (karşı - çekimin) incelenmesinde öğrenilecek çok şey vardır.

Psişik tecrübelerin raporlarını ilân etme konusunda Ruslar'ın seçici davrandıkları düşünülebilir. Psişik fenomenlere ilişkin olarak yayınladıkları haberlerde, bunların askeri uyarlamalarıyla ilgili hiç bir şey yok. Örneğin, Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde araştırmacı bilim adamları tarafından başarıyla gerçekleştirilen, görüntü - nakli (transvision) tecrübelerine ilişkin olarak çok az bilgi açıklanmaktadır. Bu tecrübeye, hassas süje bir ekrana görsel olarak bakmakta ve millerce ötedeki üniversitede bulunan bir kontrol merkezine, bunları mental olarak iletmektedir. Kaydedilen isabetler, tesadüfün çok üstündedir.

(PREDICTION, Aralık 1986)

Çocuklara Öyküler

Sunan: Yavuz KESKİN

İhtiyar Appius ve Yiğit Oğlu

Roma, iç çekişmeler yüzünden nice masum yurttaşın can verdiği günleri yaşamaktaydı. Gözlerini yükseklere dikip devlet imkânlarını ele geçirmek üzere her türlü adiliğe baş vuran ve böylece de maddî nimetler içinde yaşamaya can atan aç gözlüler arasındaki mücadele, olanca acımasızlığı ile sürüp gitmekteydi. Çamur atmalar, iftiralar, resmî nüfuzları kötü yolda kullanmalar, devlet imkânlarını ona buna peşkeş çekmeler, iyi niyetli insanları sürgüne yollamalar günlük basit olaylar hâline gelmişti; yurttaşlar üzerinde bir dehşet havası estirilmekteydi.

Devlete hizmet yolunda saçları aklaşmış, beli bükülmüş, onurlu bir vatansever olan Appius da, bu bulanık ve bulaşık atmosferden nasibini almıştı: Hakkında sürgün kararı verilmiş ve kararı bildiren ilânlar her tarafa asılmıştı. Karar gereğince birkaç saat zarfında Roma'yı terk etmek zorundaydı, aksi takdirde derhal öldürülecekti.

Kararı öğrendiğinde uzak bir yerde bulunan Appius'un oğlu, derhâl babasının evine koşmuş ve onu, saygınlığına yakışmayacak biçimde bir kenara atılmış ve terk edilmiş hâlde bulmuştu. Hizmet makamında oturduğu sıralarda etrafında pervane gibi dönüp duranların bir teki bile yoktu yanında.

Dakikalar ilerlemekte ve Roma'yı terk etme vakti yaklaşmaktaydı. Bunun üzerine oğul:

- Babacığım, vakit yaklaşıyor; acele edelim, kaçalım, yoksa öldürecekler seni.
- İnsanların yaralarına merhem olmaya çalışmaktan, onların sorunlarını çözmeye çabalamaktan başka ne yaptım ki kaçmaya kalkayım? Kendileri için mücadele verdiğim o insanların hangisi yanımda şimdi? Senatoya gitmek üzere evden her çıkışımda neler olduğunu sen pek iyi bilirsin: Nasıl etrafımda toplanırlardı da, eteklerime yapıştırlardı? Rahat yürüyeyim diye nasıl koluma girerlerdi? Nasıl sevgi çiğlikleri atarlardı? Nerede o insanlar şimdi? Hakkındaki sürgün kararını öğrenir öğrenmez birçoğunun yaptığı ilk iş, yeni bir kayırcı ve koruyucu bulmak üzere, beni ölüme terk etmek oldu. Eh,

ne yapalım, bunu görmek de varmış nasipte! O utku dolu günlerde yardım etmeyi bildiğimi nasıl göstermişsem, şimdi de ölmeyi bildiğimi göstereceğim onlara! Onun için kaçmamı isteme, oğlum.

- Babacığım, başkaları terk etmiş olsa bile ben seni terk edemem. Benim sevdiğim, diğerlerinin sahte sevgisine benzemez. Sen yaşmalısın, baba; haksız yere sana lâ-yık gördükleri ölüm biçimini kabul etme. Haydi, birlikte kaçalım.

- Hayır, sen yalnız git. Hem bu ihtiyar hâlimle o kadar yolu nasıl yürüyebilirim? İki adım sonra yere seriliveririm; ardından da gelip yolun ortasında köpek öldürür gibi öldürürler beni. Onun için bırak, evimde öleyim.

Delikanlı, babasının dizlerine kapandı ve yalvardı. Fayda etmediğini görünce, bu kez, saygı dolu sert bir hareketle onu bileğinden kavrayıverdi.

- Hayır, seni bırakmayacağım onlara. Yürüyemeyecek kadar ihtiyar olduğun için de seni sırtında taşıyacağım... Tıpkı çocukken beni taşıdığım gibi.

Dost görünen çıkarıcıların bir zamanlar eşliğini aşındırdıkları, ama şu anda ise semtine ugramaktan bile korktukları bir evden, yiğit bir delikanlı ile ak saçlı bir ihtiyarın birlikte çıktıkları ve Roma'nın dar sokaklarına daldıkları görüldü. Gerçi delikanlı güçlü kuvvetli bir insan değildi, ama babacığımı sırtında taşıırken âdeta aslan kesilmişti; alnı dik, kalbi sevinç dolu bir vaziyette yürüyor ve gık bile demiyordu.

Herkes pencerelelere koşuşmuş, ihtiyar Appius'la oğlunu seyre dalmıştı. Yol boyunca, sağda solda biriken kalabalıklar da, aralarında korku içinde bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Ama yine de, bir iki cüretkâr sesin "Yaşasın Appiuslar" diye haykırdığı işitildi. Yardım ettiğimi görürlerse beni de sürgün ederler korkusuyla, kimse kılımı bile kıpırdatmıyordu. Genç Appius'un gözü hiç bir şeyi görmüyordu; hedefine ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu; ama sırtındaki kutsal yük de git gide ağırlaşıyordu.

Bir yandan canını dişine takarak yürürken, bir yandan da güneşin gökteki hareketini gözlüyordu. Zira güneş batmadan önce Roma sınırlarının dışına çıkamadıkları takdirde babacığımı öldüreceklerdi. Aksi gibi güneş de ufka bir hayli yaklaşmıştı. Onun için genç Appius adımlarını daha da hızlandırdı; göğsü körük gibi inip inip kalkıyor, dizleri tir tir titriyor ve akittiği terler âdeta yolları ıslatıyordu.

Fakat, güneş de ufka doğru hızla süzülüyordu. Bunun üzerine delikanlı koşmaya başladı. Kalbi güp güp atıyor ve tabanları âdeta yere yapışıyor gibiydi. Uzaklardan bazı sesler "Ha gayret!" diyordu, ama bir tek insan bile yardımına koşmuyordu. Öldürücü an yaklaştıkça, yollardaki kalabalıklar da dağılmaya ve yollar sessizliğe gömülme-yeye başladı. Ortalıkta sadece devriye gezen askerler kaldı.

Ama Appius durmadan ilerlemeye çabalıyordu; sanki o yaklaştıkça, şehrin kapıları daha da uzaklaşıyor gibiydi; gözleri kararıyor, nefesi tıkanır ve dizleri çözülür gibi oluyordu, ancak, içinden gelen bir ses ona "Yürü!" diyordu. Ve o da, iradesinin ve sevgisinin sunduğu güçle yürüyor da yürüyordu. Bir ara, düşüp yere serileceğini sandı; bir an durup ötelere doğru umutsuzca baktı; tutunacak bir dalı kalmamıştı; belki az

Devamı S. 34'de

KENDİSİNİ FEDA EDECEK ŞEKİLDE
VAZİFESİNE BAĞLI KİMSE MİSYONER'DİR.

KİMLER MEDYOM OLMALIDIR?

* Dr. Bedri RUHSELMAN *

Medyomluk bir misyondur. Misyon demek, insanlık topluluğunun tekâmülüne hizmet yolunda kendisini feda edebilmeyi fülen göze almış olmak zarureti demektir. Acaba herkes kendisini, içinde yaşadığı insanlık uğrunda feda etmek kudretini gösterebilir mi? Bu, dile kolay gelir ama yapılması çok zor bir iştir. Her isteyen istediği anda bir müzisyen olamaz, bir mühendis, bir doktor, velhasıl herhangi bir meslek erbabı olamaz. Bütün bunlar, o meslekte kâfi derecede bilgi ve meleke sahibi oluncaya kadar geçirilmesi icap eden bir sürü hazırlık ameliyelerini ikmal edip, bunların başarılı imtihan devrelerini atlattıktan sonra ancak mümkün olabilen şeylerdir. Ve böyle bir duruma girmiş olmayı da, *liyakat* kelimesi ile ifade ederler. Şu hâlde *liyakat* kazanmak, bir işi başarabilmek için lüzumlu olan kudretleri elde etmek demektir ki, bu da ancak o kudretleri insana kazandıracı yollarda yapılacak işin ehemmiyet ve kapsamı nispetinde uzun ve yorucu, sabır ve sebata bağlı bir çalışma ile elde edilebilen bir gelişme hâlidir.

Şimdi gelelim medyomluk konusuna: Medyomluk vazifesi ne müzisyenliğe benzer, ne de herhangi maddî bir gaye ile girişilen işlere!... Onun kapsamı çok geniş ve önemli, çok daha kâinat çapındadır. Bina-

enaleyh hakikî medyomluk liyakatini kazanıp uygulama sahasına atılabilmek için, belki de bir hayatın yarısından fazlasını sarf ederek, uzun zaman süren bir hazırlık devresi geçirmiş olmak lâzım gelir.

Denecek ki: İyi ama birçok medyomlar bir iki celselik tecrübeden, meselâ bir yazı veya fincan tecrübesinden sonra hemen medyom oluveriyorlar. Ve hatta tebliğat da almaya başlıyorlar.

Bu görüş çok noksan, hatta yanlıştır. Ben, nispeten vazife kapsamı bize göre az görünen medyomların bile, *geçmiş hayatlarını inceledikçe, kendilerinin dahi çok defa istekleri ve hatta bilgileri dışında, sistemli ve metotlu bir çalışmaya tâbi tutulduklarını müşahede ettim. Hele büyük vazife medyomlarının bu vazifelerine hazırlanmaları çok genç yaşlarında, çocuk denecek bir yaştan itibaren başlamaktadır.*

Meselâ, böyle medyomlarımızdan birisi daha henüz dört beş yaşlarına yeni girdiği sıralarda, etrafındaki eşyanın canlı bir durum alıp kendisiyle konuştuğunu ve kendisine birtakım bilgiler verdiğini görmüş ve meselâ yere düşen kurumuş bir yaprağı, tıpkı bir insan gibi canlandırmış ve o yaprağın akıbeti ile ilgilenmiştir. Bu bir hazırlıktır ve psişik temasların ilk alıştırmalarıdır.

Bundan başka gene bu medyomların
(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

hayat şartları da diğer insanlarınkine nazaran çok hareketli geçer ve herkesin kolay kolay dayanamayacağı ağır sınamalar ve sınavlarla dolar. Aile efradı kaybolur, sefaletler çekilir. Başarısızlıklar birbirini takip eder. Alelade bir insanı isyana sevk edebilecek kuvvette bir sürü mihnet ve zorluklar onun başına çöker. Böyle medyomların arasında nadir olarak açık bir idrakle, fakat çok defa belirsiz sezgiler hâlinde kendilerinin başka ve görünmez bir kuvvetli tesir altında bulduklarını anlayan veya hissedenler çoktur. Bu tesirler bazen sinsi ve daima devamlı ve muntazam bir maksat uğrunda, müstakbel medyom hayatına istikametler gösteren iç güdüleri, bazen açık ve öğretici rüyalar ve bazen de, içinde hakikaten yaşanırçasına görülen vizyonlar hâlinde kendilerini gösterirler. Bunların mana ve işaretlerini onlar ilk zamanlarda hemen hemen anlayamazlar. Fakat onların bunu anlayıp anlayamamalarının esasen kıymeti yoktur. Çünkü bu işte vazifeli olan bedensiz varlıklar münasip gördükleri şekilde işlerini yaparak maksatlarına, yani müstakbel medyomun istenildiği gibi yetiştirilmesi gayelerine başarıyla yürümektedirler.

Şurası muhakkak ki, medyomları büyük medyomluk misyonuna hazırlayan âmiller, onun etrafında bulunan çeşitli bedensiz varlıklardan ziyade, bu hususta vazifelenmiş bedensiz varlıklardır. Ve bu hazırlıklar medyomun, bir medyom olarak ortaya çıkışına kadar çok eski zamanlardan itibaren başlar.

Fakat medyomun bu hazırlığının bitişi ile vazifesine başlayışı, tek başına, yani yalnız medyomun hâli ile ilgili tek taraflı bir iş değildir. Bu hazırlıkla paralel giden ve aynı toplumsal vazife plânına dahil bulu-

nan bazı diğer varlıkların kendi çaplarında ve kendi vazife şekillerine göre hazırlanmaları da medyomların hazırlık seyrini takip eder. Ve gene, burada da, bedensiz varlıkların direktif ve idareleri ön plânda yer tutar. Esasen bunun böyle de olması gerekir, çünkü kâinata gayesiz hiç bir şey olamayacağı gibi, medyomluk da olamaz. Şu hâlde medyomlarla işbirliği yapabilecek duruma girmiş olmak için, medyomun hazırlandırıldığı muayyen bir hedefe matuf tekâmül faaliyetlerinde yol alabilecek liyakati kazanmak lüzumundan operatör denilen bedenli diğer vazifeliler uzak kalamazlar.

İşte bütün bu hazırlıklar ve şartlar gerçekleşip toplumsal çalışma liyakati kazanıldıktan sonradır ki, o muhitte vazifeli medyomlarla vazifeli operatörlerin bir defa karşılaşmaları, müspet ve verimli neticelerin birer birer ve gayeye uygun şekilde gerçekleşmesini intaç eder ve hatta bu bir zaruret olur.

Demek ki, bilerek veya bilmeden böyle esaslı bir hazırlığa tâbi tutulmamış kimseler, sırf keyif ve nefsanî isteklerine tâbi olarak orada, burada "ruh çağırma" sevdasına kapılır ve maksatsız, gayesiz, programsız ve plânsız bu işlere girişirse, onun için karşılaşabileceği bir tek netice söz konusu olur ki, o da hiç bir neticeye varamaktır. Ve bunun adına da başarısızlık derler.

İşte böyle, medyomlar üzerinde, bu hâlde rağmen, ısrarla dururlar ve muhakkak şu veya bu şekilde bir netice almak için onlarla tecrübelere devam edilirse, böyle medyomlara "zorla medyom" ve bu nevi medyomluğa "zorla medyomluk" derler.

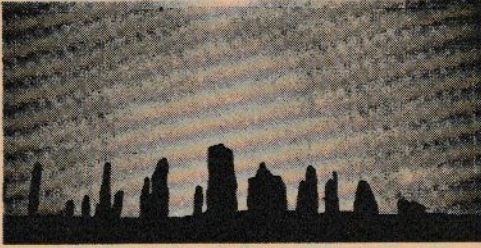
(Ruh ve Kâinat Mecmuası'nda yayımlanan aslından kısaltılmadan sadeleştirildi.)

DÜNYANIN AÇIKLANAMAYAN GİZEMLERİ

Robert J. RICKARD

Kadim Taş Anıtlar

1. Taş Halkalar

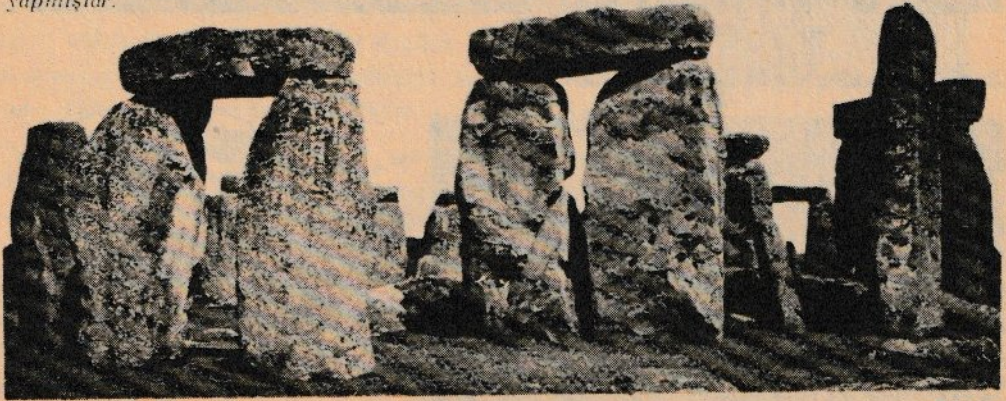

Stonehenge'i inşa edenler, kendileri için önemli astronomik hadiseleri hesaplayabilmek için (örneğin, 21 Haziran'daki Yaz Dönümü'nü) koskoca taşlarla düzenlemeler yapmışlar.

İngiltere'de, M.Ö. 3000 ve 1200 yılları arasında yapılmış dokuz yüzden fazla taştan halkalar mevcuttur. Bunların çoğu harap olmakla beraber, birkaç tanesi kurtulabilmiştir ve ayakta kalanlar içerisinde en meşhuru Stonehenge'dir. Bunları inşa edenler ve ne maksatla yapıldıkları hakkında çok az şey bilinmektedir. Ancak arkeologların titiz çalışmaları, bu halkaların çok karmaşık bir geometriye sahip olduklarını gösteriyor. İşaret taşlarının ve belli başlı doğal niteliklerin de, ayrıca astronomik hadiseleri (Örneğin, Ay ve Güneş tutulmaları gibi.) hesaplamakta kullandıkları anlaşılıyor.

Fotoğrafta, Lewis Adası'ndaki Callanish halkası görülmektedir. M.Ö. 2000 yıllarına uzanan bu yöre, İngiltere'nin en güzel megalitleriyle (taş anıt) doludur.

16' ncı Yüzyılın Kâhini

2. Nostradamus

1503 - 1566 yılları arasında yaşamış olan Michel de Nostradamus, iki Fransız kralına fizikçi, danışman ve astrolog olarak hizmette bulunmuştur. Daha çok Nostradamus olarak bilinir. Kehanetleri 1555 yılından beri bütün nesilleri meşgul etmiştir.

En az yedi dilden kurulmuş dört satırlık karmaşık mısraları, açık seçik olmayan ima ve kelime oyunları ile doludur. Bazı önemli vakaları önceden haber vermiştir. Bunlardan bazıları, büyük Londra yangınına, Fransa Cumhuriyeti'nin kuruluşuna, Birinci Dünya Savaşı'na, Hitler ve Mussoli-

ni'nin ortaya çıkışına ve de Dünya'nın sonunun M. S. 2000 yılında olacağına dair kehanetlerdir.

Kehanetlerden bir tanesi, özellikle dikkat çekicidir: Nostradamus, ölümünü bütün ayrıntılarıyla önceden bildirmiştir. Bu ayrıntılara onu kimin, nerede bulacağı dahildir. Ve her şey dediği gibi çıkmıştır.

Taş Kürelerin Esrarı

3. Kosta Rika'daki Dev Küreler

Kostarika'daki granitten yapılmış esrarengiz dev küreler, ilk defa Harvard Üniversitesi'nden Amerikalı arkeolog Dr. Samuel Lothrop tarafından incelenmiştir. Esasen bunlar ilk defa, muz ağacı ekmeğe üzere bir bölgedeki ormanlık saha açılırken 1930'larda bulunmuştur. En azından dört asırlık olan bu granit kürelerin çapları, birkaç santimetreden iki metrenin üzerine kadar çıkmakta ve bazılarının ağırlığı on altı tonu geçmektedir.

Bunların çoğunun mükemmel küresellikleri vardır ve besbelli yetenekli sanatçılar tarafından şablon kullanılarak yapılmışlardır. Bu küreleri kimlerin, hangi amaçlarla yaptıkları sorusu cevaplanamamış olup, esrarını hâlâ korumaktadır.

Dr. Samuel Lothrop ve eşi, en büyük taş kürelerden birinin önündeler.

Gömülü Canlılar

4. Kovuktaki Kara Kurbağa

Bir taş ocağı işçisi, 1900 yılında Lewes (Sussex) yakınlarında çakmak taşından bir yumru bulmuş ve bunu kırdığında, dışarıdan yalıtılmış bir kovuk içerisinde bu kara kurbağayı bulmuştur. Bunun mumyalaanmış vücudu ve içinde bulunduğu kovuk (ya da mezar) parçaları, Brighton'daki Booth Müzesi'nde görülebilir.

Bu vakada kara kurbağa ölü bulunmuştu. Bununla beraber, güvenilir dökümanlarla belgelenmiş birçok vaka da var ki, top-

raktan henüz çıkarılmış taşlar kırıldığında, içinden canlı bir kara kurbağa çıkmıştır. İşin garibi, taşın dış yüzeyinden kurbağanın ancak sığabildiği oyugağiden hiç bir giriş yolu mevcut değildir. Şayet bu taş, kurbağayı saracak şekilde oluşmuşsa, milyonlarca

yıldan beri gıdasız nasıl canlı kalabilmiştir? Veya bu kayaların meydana gelmesi için gerekli olan ısıya ve müthiş basınca nasıl dayanabilmiştir.

Halil CİBRAN'dan seçmeler...

1883 yılında Lübnan'da doğan Halil Cibran on iki yaşındayken ailesiyle birlikte Amerika'ya göç etti. İlk orta ve lise öğrenimini Boston'da tamamladı.

Yüksek öğrenimini Beyrut'a gelip orada bitirdikten sonra 1902 yılında anayurdundan ayrıldı ve bundan sonraki yaşamını önce Avrupa'da daha sonra ise Amerika'da sürdürdü. Amerika'da çıkardığı kitaplarıyla adını tüm dünyaya duyurmuştur. Pekçok dile çevrilen eserleri milyonlarca kişi tarafından sevilerek okunmuştur.

1931 yılında ölen Halil Cibran'ın kendisinin de çok önem verdiği "Hak Erenler" Kitabı'ndan kısa bir bölüm sunuyoruz.

SEVAP - GÜNAH

Ruhlarınız rüzgârlarla beraber estiği zamandır ki sizler yalnız ve bekçisiz kalarak birbirinize ve dolayısıyla kendinize karşı birtakım yanlışlar işlersiniz.

Ve bu yüzden, kutluluğun kapısını çalmak ve bir müddet için kabul olunmadan beklemek zorundasınızdır.

Sizin benlik dediğiniz Tanrı bir Okyanus gibidir ki asla kirlenmiştir.

O, esir gibi, ancak kanatlı olanları yükseltir.

Sizin benlik Tanrınız, hatta güneş gibidir.

Gizli yolları bilmez ve yılanların deliklerini aramaz.

Fakat sizin benlik Tanrınız, varlığınızda yalnız değildir.

Çünkü çoğunuz, hâlâ beşerdir ve çoğunuz hâlâ beşer bile değildir, hâlâ sisler içinde uyuyarak yürüyen ve uyanış çaresini arayan bir biçimsiz cücedir. Bense şimdi içinizdeki beşerden bahsedeceğim.

Çünkü cürüm ve cezayı tanıyan, benlik Tanrınız yahut sisler içindeki uyuyarak yürüyen cüce benliğiniz değildir, içinizdeki beşerdir.

Ben nice nice defalar sizin bir yanlış yapandan, suç işleyenden, sanki sizden değilmiş de bir yabancı imiş, sizin dünyanıza başka bir dünyadan gelmiş bir varlık gibi bahsettiğinizi işittim.

Ben de size diyorum ki: Nasıl ki kutlu ve doğru kimse, her birinizin içindeki en yüksek şahikadan daha öteye yükselmezse, kötüler ve alçaklar da içinizdeki bataklığın en alçağından daha ötesine düşemezler.

Nasıl bir yaprak, ancak bütün ağacın sessiz bilgisi ve isteği olmadan sa-

raramazsa, suç işleyen de topunuzun gizli isteği olmadan o suçu işleyemez.

Hepiniz birlikte bir alay gibi benlik Tanrınız'a doğru yürüyorsunuz. Yol da sizsiniz, yolcu da siz!

İçinizden biri düşünce, arkadan gelenleri, kendisini düşüren taştan ko-runmaya davet eder ve gözlerini açar.

Aynı zamanda, daha önden giden, sağlam ve süratli adımlarla ilerlediği hâlde o taşı ortadan kaldırmayan kimselere serzeniş eder!

Size ağır gelse de şu sözü söyleyeceğim: Öldürülen kimse, öldürülmek suçundan hesapsız bırakılmamak gerektir.

Soyulan kimse, soyulmuş olmak yüzünden suçsuz değildir.

Doğru dürüst kimseler, kötülerin hareketleriyle ilişiksiz değildirler.

Elleri tertemiz olan kimseler, suçluların her kirinden azade değildirler.

Evet , suçlu, ekseriyetle, suçu kime karşı işlediyse onun kurbanıdır.

Ve mahkûm olan kimse, nice defalar, suçsuzların ve günahsızların ham-malıdır.

Haklıyı haksızdan ve iyiyi kötüden ayırt edemezsiniz.

Kara ve beyaz iplikler nasıl birlikte dokunursa bunların ikisi de karşınızda öylece yan yana duruyor.

Ve siyah iplik kopunca, dokuyucu bütün kumaşa baktığı gibi tezgâhını da yoklar.

Onun için birisi, sadakatsiz zevceyi yargılanmak üzere karşınıza getirirse kocasının kalbini de teraziye koyup ölçsün ve kendi ruhunu aynı teraziye koy-sun.

Suçluyu tokatlamak isteyen kimse, suçun işlenmesine sebep olan kimsenin de yüreğine baksın.

İçinizde her kim hak namına ceza vermek ve baltasını kötü ağaca indir-mek isterse, evvelâ kökleri yoklasın!

Yoklayınca, hem iyilik, hem kötülük, hem verimlilik, hem kısrılık görecektir ve hepsini arzın sakın kalbinde birbirine bağlanmış bulacaktır.

Ve siz ey adalet icra etmeleri gereken hâkimler.

Dış görünüşüyle namuslu, fakat ruhuyla hırsız olan bir adamı hangi cezaya çarparsınız?

Gövdesiyle katil olan, ruhuyla maktul olan bir kimse hakkında ne hüküm verirsiniz?

Hareketleriyle aldatıcı ve zalim olduğu hâlde aynı derecede aldatılan ve zulme uğrayan kimse hakkında ne dersiniz?

Sonra nedametleri suçlarından daha büyük olanlar hakkındaki hükmünüz ne?

Nedamet, sizin hizmet ettiğiniz kanunun tatbik etmek istediği adaletin hedefi değil mi?

Fakat siz masumun içine nedamet aşılayamadığınız gibi, onu suçlunun kalbinden de çıkaramazsınız.

O, geceleyin hiç çağırılmadan gelir ki, insanlar uyansın da kendilerine baksınlar.

Ve siz ki, adaleti anlamış olmaları gereken insanlarsınız, her vakit işinin bütünüyle görmedikçe buna imkân bulabilir misiniz?

Ancak işinin bütünüyle bakmak imkânını elde ettiğiniz zaman, dimdik duran kimse ile, düşen kimsenin aynı olduğunu ve bunun Tanrılık iddia eden benlik ile cücelikten kurtulamayan benlik arasında durduğunu görür; mabetteki köşe taşının, temelindeki taştan daha yüksek olmadığını anlarsınız.

GEÇMİŞ HAYATA DÖNÜŞ

Dr. Edith FIORE

(RM)
ÇIKTI!

Geçmiş yaşantılarını hatırlayan ve onu en ince tarihi ayrıntılarına kadar yaşayan, sıradan erkekler ve kadınlar...

RUH ve MADDE YAYINLARI. FİYATI : 2500 TL.

İHTİYAR APPIUS ve YİĞİT OGLU Baştarafı S. 26'da

sonra askerler gelecek ve babacığını hemen oracıkta katledeceklerdi. Roma'nın sınır kapıları az ilerdeydi, yüz adım kadar ötedeydi. Ama oraya nasıl varacaktı? Dermanı kalmamıştı ki zavallığın! Ancak, bu işi başarmaya da mecburdu. İnsan üstü bir gayretle birden ileri atılıp koşmaya başladı. Koştı, koştı ve bir süre sonra olduğu yere çöküverdi ve de kendinden geçti.

Daha sonra ayılıp da gözlerini açınca, kendini babasının kolları arasında buldu. Roma'nın sınır kapısı gerilerde kalmıştı ve babası artık güvenlik içindeydi. Böylece genç Appius doğal görevini başarmıştı.

Aile sevgisi, vatan ve insanlık sevgisinin temel taşıdır. Ailenizi de, vatanımızı da seviniz ve onlar için çalışınız. Ama, insanlık denince, içinizde, daha da güçlü bir başka coşku belirsin. Zira çağımız, insanlığın tek bir büyük aile olduğunu idrak etme çağıdır.

Ruhçu Filozof EMERSON'UN İNSANLARA MESAJI

"Kendine inan." sözü onun inancıydı. "Arabani bir yıldızla bağla." sözünü ilk söyleyen de gene o oldu.

* Bruce BLİVEN *

YÜZ yıl önce bir kış gününde, uzun boylu, keskin yüzlü bir centilmen sırtında bir buffalo postu, Mississipi'nin buzlu sularını bir sandal içinde aşıyordu. Soğuğa aldırmayan bu iradeli adam çelik mavisi gözlerini ilgiyle çevresinde gez-

direrek, yol arkadaşlarına sorular soruyordu.

Bu yol arkadaşları sınır çiftçileri ve tüccarlardı. Yolcu, onları işleri, fikirleri, inançları hakkında konuşurmak istiyordu. İşte bu adam, Amerika'nın öncü filozofla-

rından olan Ralph Waldo Emerson'du. O, küçük Iowa kasabasında bir konferans vermeye gidiyordu.

Hava veya seyahat şartları her ne olursa olsun, Emerson daima konferanslarına sadık kalır, bunları asla kaçırmazdı. O, dinleyici kitlesinin azlığı veya cehaleti ile hiç bir zaman yılmamıştır. O, bu öncü ulusa ferdiyetçilik felsefesini aşılacak niyetindeydi.

Ben ancak on altı yaşlarındayken, lise öğretmenim bana okumam için bir parça vermişti. "Amerika'nın en büyük düşünürünün yazmış olduğu en ünlü deney." Akşam yemeğinden sonra şöminenin yanındaki lâmbanın altına yerleşerek Emerson'un "Kendine Güven" eserini açtım.

Okuduğum kelimeler zihnimde şimşek gibi çaktı: "Kendi düşüncelerinize inanmak, kalbinizden kendiniz için doğru olanı bilmek - bu dehadır. En matlup nitelik intibaktır. Her ne olursa olsun, bir adam carî fikirlere uymamalı... Bir kurum bir insanın uzanmış gölgesidir... En kutsal olan kendi zihninizin bütünlüğüdür. Kendine inan, her kalp bu demir telden titrer."

Aşağı yukarı her cümle okuyucuyu bir saat düşündürür. Sanki bir ağabey elini omuzuma koymuştu ve benim öğrenmem gereken şeyleri bana en güzel bir dille söylüyordu.

Emerson'un bu ilk izlenimi, beni bütün hayatım boyunca etkiledi. Yıllar boyunca, daima onun yazılarına geri döndüm. Aşağı yukarı yarım yüzyıldan beri onu okumaya devam ediyorum. Onun sözleri dağlar kadar eski, gelecek günler kadar modernidir.

Emerson'un birçok cümleleri dillere destan olmuştur: "Arabınızı bir yıldızla bağlayın.", "İnsanlık aşkı sever.", "Ancak heyecan büyük işler yaptırır." Emerson, Amerikalılar'ın karakterleri üzerinde büyük rol oynamış, onların iyimser, pratik ve kendilerine güvenir olmalarını sağlamıştır. Emerson'un en ünlü kitabı "Kendine Güven" eseridir, bunda düşünürün ruhunun ve felsefesinin özellikleri bulunur. O, bütün hayatını çevresindekilerin etkilerinin gelişmesine yardım için harcamıştır. İnsanoğluna şöyle seslendi: "Korkuyu silk.", "Kendi niteliklerine güven.", "Hayata inan ki, o da sana gülsün.", "Zannettiğinizden daha kuvvetlisiniz.", "Olmayacak, yapılmayacak iş yoktur."

EMERSON, bu hayat felsefesini Amerika'nın öncülerinden edinmişti. Tarihte böylesine yürekli, sebatlı, iyimser ve hür insanlar olmamıştı. Bunlar, çöllerde yeni şehirler kurmuşlar, yepyeni bir ulus yaratmışlardı. Emerson, onları dinlemekle, birçok şeyler öğrenmiş oldu. Hayatının son yıllarında ünlü filozof, gömleğinin kollarını sıvayarak, çiftlikteki işçilerle birlikte toprakta çalışmıştır. Bütün bunları, onlarla konuşmak fırsatını edinmek için yaptı. Deneylerinin birinde şunları yazmıştı:

"Ben, elleriyle bir şeyler yaratan kimseleri severim."

Emerson, her insanda bir nitelik, insanlığa yardım edecek bir yön olduğuna inananlardandı. O, konferanslarıyla bütün dinleyicilerini büyülemişti. Concord şehrindeki konferanslarını daima dinlemeye gelen bir işçi kadın, onun hakkında şu sözleri söylemişti: "Gerçi, ben onun sözlerinden

fazla bir şey anlamıyorum, ancak onu görmekten hoşlanıyorum. O, dimdik durup konuşurken, herkesin kendisi kadar iyi olduğuna inandığını bizlere bildiriyor."

Tam kırk yıl süreyle, Emerson bütün Kuzey Amerika'yı dolaşarak konferanslar verdi, daha sonra Orta Amerika'da turnelere çıktı. İşte bu konuşmalarının sonucu olarak en ünlü deneylerini yayınlamıştır. Bunlar: "Tabiat", "Güzellik", "Deneyler", "Dostluk" oldu. O, bu konuşmaları için çok önemsiz para alırdı, ancak masrafını çıkartacak kadar küçük bir meblâğ.

Emerson, aynı zamanda çok sadık bir dost olmasını bilmiş. Amerika'nın edebiyat ve felsefesinde ün yapmış birçok kimselere yardımda bulunmuştur. Emerson, dostlarıyla birlikte Amerika'da ilk ögle yemeği veren kulübü kurmuştur. "Cumartesi Kulübü". Bu kulüp üyeleri, tanınmış şair Longfellow, James Russel Lowell, Nathaniel Hawthorne ve Louis Agassiz'di.

Emerson, gelecekteki ününü vaat eden niteliklere çocukluğunda sahip olmuştı. O, daima hasta, mızumsuz bir çocuktü. Beş çocuklu bir dul kadının en başarısız evladı olmuştü. Annesi onun adam olmaya çağına iyice inanmıştı. Okulda derslerine çalışmaz, Yunanca'da zayıf olmakla yetinmeyerek, matematik derslerinden de daima kaçardı. Ancak daha sonra, üniversite yıllarında birden kendisini göstermiş ve çok ciddi çalışarak bütün kayıplarını kısa süre zarfında kapatmıştı. Bu yüksek eğitim yıllarında bütün saatlerini okumakla geçirmişti. Dünya klâsiklerini defalarca okumuştü. Hatta kış günlerinde, buz gibi odasında battanîyeler altına büzülerek, ünlü Yunan filozofu Plato'yu ezberledi.

ONUN hakkında şu ilgi çekici bilgiyi vermemiz gerekir: Emerson'un böyle kültürlü olmasının nedeni, çocukken kendisine büyük adam muamelesi edilmemesinde yatmaktadır. Çok bilgili bir hanım olan halası Mary, daima onunla ciddi konular üzerinde tartışmalar yapmıştı. Büyük adamlar hakkında yapılan inceleme sonunda, küçük yaştan beri bilgili kimselerle görüşmelerinin çok olumlu rolü olduğu anlaşılmaktadır.

Kolejden mezun olduktan sonra Emerson, birkaç yılını çok mutsuz şekilde geçirdi. Eşi ve çok sevdiği erkek kardeşini kaybetti. Hayatı yoksulluk içinde geçti, ancak yine de cesaretini kaybetmedi.

1835 yılında ikinci evlenmesini yaptığı günlerde, çok olumlu bir karar aldı. Hayatını düşünmeler, incelemelerle geçirecekti ve bununla ekmek parasını kazanacaktı. Boston dolaylarında Concord şehrinde yerleşti ve bu sakin kasabadan, bütün dünyada derin yankılar yaratacak fikirlerini yayınladı. Kolej günlerinde edindiği âdetlere sadık kalan Emerson, sabah erken saatlerde uyanarak, bir saat kadar düşüncelerini kâğıt üzerinde tespit ederdi. Buna, "Bankaya Yatırım" adını verirdi. Daha sonra bu yazılarını yeniden gözden geçirerek, dünyaca tanınmış eserlerini meydana getirdi. Her gece yatmadan önce Emerson'dan birkaç sayfa okumak, insan üzerinde harikulâde etkiler yaratır. Bu okumalarımдан edindiğim izlenimleri kısaca özetlemek isterim. İşte birkaç tanesi:

HAYAT BİR HEYECANDIR

EMERSON'un en büyük buluşu, yaşımanın hemen hemen dayanılmaz kadar büyük bir zevk olduğunu açıklamasıdır. Ona göre, bütün canlılar ilâhî vicdan içinde kaynaşır. Ancak, uzun zamandaki alışmalardan sonra bu heyecanın kıymetini takdir etmeyiz. İşlerin en kötü gittiği anlarda, en sevdiğimizizi kaybettikten sonra bile, hayata karşı küsmemeliyiz. Emerson, en sevdiği kimselerin ölümlerinden sonra da bu inancından ayrılmadı. "Ben bütün hayatı kucaklıyorum." Bununla, acı ve tatlı günleri, çetin deneyleri, hepsini kabullenmesini bildi. Bana kalırsa bu sözler, Emerson'un en gözde mesajlarından biridir. Birçoklarımız hayatın tadını çıkarmasını bilmez, geleceğin endişesiyle günümüzün tatlı saatlerini karartırız. Her anın Tanrı'nın bir bağışı olduğunu hatırlasak, ne kadar olumlu bir hayat sürerdik.

EVRENSEL AHENGE GÜVEN

HER yaşayanda İlahî Ruh'tan bir parça olduğuna inanan Emerson, insanların kendi düşüncelerine inanmalarını, bu düşüncelerin ilâhî gerçeklere dayandıklarını iddia ediyor. Ancak, insanoğlu dünyaya da güvenmelidir, çünkü bütün âlem, birer küçük parçası olduğumuz ilâhî bir ahenkten ibarettir.

TABIATTA AHENGI BULUN

MUTLULUĞUN yolu, düşüncelerinizi Tanrı buyruğu ile bir tutarak, hayatınızı dünyaya göre ayarlamaktan geçer. Bunun için en pratik çare

tabiatı anlamak, onu sevmek, onun güzelliklerini tatmaktır. Doğduğu şehirde yaşadığı süre içinde Emerson, en azından günde bir saat ormanda bir gezinti yaparak, göl kenarına iner, çimenlerin yeşermesini, çiçeklerin gelişmesini seyredirdi. İşte böyle kendinden geçtiği anlarda, en güzel deneylerini dünyaya sundu.

Emerson, tabiat güzelliğine büyük önem verir, bunu tadan kimselerin iyi olacıklarına inanırdı. Gerçek, iyilik ve güzellik, bütün bunlar ilâhî birlikten birer parçadır. Paris'te, 1848 İhtilâli'nde barikat yapmak için, caddeleri süsleyen iri ağaçları kesmişlerdi. Emerson buna çok üzülmüştü, şöyle yazdı:

– Yıl sonunda bilânço yapıldığında, ihtilâlin pek fayda sağlamadığını, ağaçlara yazık olduğunu göreceğiz.

KENDİNE GÜVEN

EMERSON, insanoğlunun kendi varlığına güvenmesini isterdi. "Kişisel güven başarının anahtarıdır, kendi kişiliğine sadık olmayan adam en büyük günahı işlemiş sayılır."

Emerson yaşlılığın bir talihsizlik olmadığını inanırdı. "Yaş nedir ki, ancak başka hesaplayacak işi olmayan adam, yaşadığı yılları sayar."

TEHLİKELİ BİR ŞEKİLDE YAŞA

EMERSON, tehlikesiz hayatın zevki olmadığını, hamleler yaparak istenilen hedefe ulaşılacağına inananlardandı. Hatta bir defa, hükümete açıktan açığa isyan etmişti; bu, zenci köleliği kanunları tasarısı hakkında oldu. 1850 yılın-

da, kongre "Kaçak Köle Kanunu" nu yürürlüğe çıkardığında Emerson, bütün şiddetiyle haykırdı: "Tanrı şahidim olsun ki, ben böyle saçma bir kurula itaat etmeyeceğim."

Boston gibi bir şehirde, böyle bir açıklamada bulunan Emerson, halk tarafından yuhalandı, fakat o gene fikrini değiştirmede. O bir iyimser, fakat Amerika'nın çöğü zaman ideallerine sadık kalmadığını görece kadar da realist olmuştur.

HERKESİN İYİ BİR YÖNÜ VARDIR BUNU BULUP ÇIKARMALI

Y ANI başka bir deyişle, "Kendine inan, başkalarının dürüstlük ve namus anlamlarına da güven."

MADDÎ KAZANÇLARA ÖNEM VERME

E MERSON, "Dünya bir at sırtında. ey insanoğlu atını sür!" diyor. Bir evin sıcak havasında kapalı kalmak için yıldızlarla süslü gerçek çöllerinden vaz geçilir mi? Kendini dünyaya faydalı kıl, in-

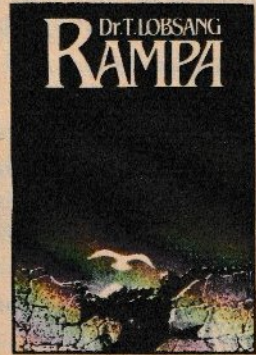
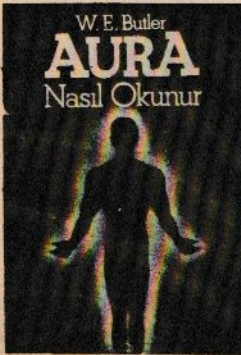
sanlık da, sırası gelince seni mükâfatlandırır. Zenginlik ve yoksulluk birer elbisedir: biri kalın, biri ince, oysa hepimizin hayatı birbirinin eşidir.

DAİMA EN ÇETİN YOLU SEÇ

E MERSON, yıllar boyunca bu doktrini dünyaya öğretmeye çalıştı. Son yıllarında bile, yaşının ilerlemiş olmasına önem vermeden, kışın dondurucu soğuklarında, dağ bayır aşarak, buzlu ırmaklardan kayıkla geçerek, konferans vereceği şehirlere gitmekten geri kalmadı. Buz gibi salonlarda saatlerce konuştu. Evinde olduğu zamanlarda günlerce odasına kapanarak, yorulmadan, bıkmadan yazılar yazardı.

Amerika'nın bu en büyük filozofu, 1882 yılında tam yetmiş dokuz yaşında dünyaya gözlerini yumdu. Ancak, fikirleri hâlâ milyonlarca insanın hayatını ışıklandırmıştır. Bize verdiği en önemli ders, kişiliğin kutsal oluşudur. Bunu asla unutmayalım.

(Reader's Digest'den)

RUHÇULUĞUN TANIMI

Ahmet HIZVEREN

RUH nedir sorusuna girmek için, Ruhçuluk nedir sorusundan hareket etmek lâzımdır. Ruhçuluk üzerine bir kısım kavramları öğrenirsek, ruhun ne olduğu konusunda daha sağlam bilgiler elde ederiz.

Tanrı, kâinat, dünya, insan, ruh ilişkilerinden bahseden ve bunların incelemesini yapan uğraşıya, Ruhçuluk diyebiliriz. Madem ki din kitabında "Tanrı, insana ruhundan üfürmüştür." deniyor, (Kur'an; Sure: 32, Ayet: 9) o hâlde ruhumuzu anlamaya çalışmak ve bu uğraşıda ruhumuzu zenginleştirmek gerekir.

Ruhçuluk bize, her şeyden önce bedenimizin bir vasıta olduğunu öğretir. Tıpkı, kullandığımız motorlu bir araç gibi. Fakat dikkatsiz ve gelişigüzel kullanılan bir araç, bizi üzmeye başlar. Dünyada bedenimizle yaşarken, aklımız ve vicdanımız, bedenimizin dikkatli kullanılmasında bîş rolü oynar. Böylece dikkatli kullanılan araçta gibi, dikkatli kullanılan bedenimizle de elde ettiğimi-

miz tecrübe ve bilgilerimizle ruhumuzu tekâmül ettiririz. Yol alırız.

Bu anlayışa ulaştıktan sonra, bilgimiz giderek gelişir. Dünyaya niçin geldiğimizin, niçin bu aileden ve böyle bir durumda doğduğumuzun bilgisine ulaşırız. Daha sonra ölüm olayını anlamaya başlar ve ölüm ötesi, ahiret dediğimiz hakikati anlarız. Ahiretin başka şekilde yaşam yeri olduğunu kavrarız. Giderék, ruh dediğimiz öz varlığımızı anlama yoluna girer ve inandığımız Tanrı'ya bilgi yolu ile yaklaşmakta çaba harcarız.

FIKRÎ

ALİŞKANLIKLARIN ATILMASI GEREKİR

RUHÇULUĞU, başka başka realiteler içinde her devirde görürüz. Ancak, insanlar eskimiş olan ve değiştirilmesi gereken bilgi yükünü, yeni tesirlere rağmen atamamaktadırlar. Zira her bilgi yerleştikten bir süre sonra belirli kalıplar içinde kalır ve bu durum insanlara işine geldiğinden, artık

o bilgiyi yenilemek ve değiştirmek bir yana, eldeki o bilginin daha da yozlaşması pahasına savunması yapılır. Çünkü insan fikir tembelidir. Bu durum, insan yaşamında vaz geçilemeyen ve atılamayan birçok alışkanlıklara benzetilebilir. İnsan, gözle görülmez fikrî alışkanlıklarını da kolay bırakamaz. Hatta gözle görülür alışkanlıklarından daha zor bırakır. İşte bu bakımdan her insanın fert fert aldığı ve alabileceği tesirlere karşı uyuk olması gerekir.

Bir sanat, edebiyat ya da dinsel bir eğitimle de olsa biz, bilemediğimiz ama hissettiğimiz manevî ihtiyacımızı gidermeye çalışırız. Ancak, manevî bir ihtiyacın, o veya bu şekilde giderilmesi içinde isek, bir şeylerin farkındayız demektir. O hâlde böyle bir ihtiyacın giderilmesinin ötesinde, kendimizdeki realiteyi bir üste doğru değiştirici idrak ve şuur değişikliği çabasına girmek, bir sonuç olarak ortaya çıkmaktadır.

Çeşitli yaşamlar boyunca geçirilen değişik şu-

ur hâlleri içerisindeki kişi, maddî olayları tasarruf edebilme kabiliyetini göstererek, varlığının gerçek nedeni olan tekâmülünü meydana çıkartır. Yani, insanlar çeşitli şuur hâllerinden geçerek tekâmül eder. İnsanlar, çeşitli devrelerde, değişik realiteler içerisinde tekâmül etmelerine karşın, şimdi tüm insanlığın gelmiş olduğu sıçrama noktası, onları tek bir realite içe-

risinde toplanmaya zorlanmaktadır.

Ruhçuluğun temel kavramı tekâmüldür. Ve ruhçuluğu, elbette ki tekâmülün tek çıkış kapısı olarak görmüyoruz. Buna rağmen birbirinden farklı realiteler içinde bulunan varlıkları, tek birleşme noktasına bağlamaya çalışmak, ruhçuluğun amaçlarından biridir.

Acılarımızı, üzüntüleri-

mizi, hazlarımızı bilip ona göre tavır almak, çevremize bilgiyle yardımlarda bulunmak, geçmişin neler demek istediklerini kavramak ve bunların sentezi sonucu, yaşam süremizi ileriye dönük değerlendirmek, kişiyi ruhçuluk anlayışına yaklaştıracaktır. Bununla beraber her ulaşılmışlığın sonunda, başka bir realitenin, sebat, süreklilik ve cehdi vardır.

BÜYÜK SFENKS'İN SIRRI

Büyük Sfenks, şuurlu şuursuz her dereceden insanın ilgisini çekmiş, ürküntü hissiyle birlikte bir hürmet duygusu uyandırmıştır.

Ruh ve Madde Yayınları

Fiyatı: 1200 TL.

DİKKAT:

**ANKET FORMLARINIZ BİRİKİYOR...
GÖNDERMEKTE ACELE EDİNİZ.
SONUÇLAR ÇOK İLGİNÇ...**

Doğum-Ölüm Çemberinin Mekanizması

(Geçen sayıdan devam)

Selman GERÇEKSEVER

RUH - BEDEN İLİŞKİSİ:

RUH ve madde, cevher olarak birbirinden apayrı yaratıklar olduklarından dolayı, doğrudan temas ve bağlantıları doğa kurallarına temelden aykırıdır. Bu nedenle, ruh denen varlık bir bedenle (daha doğrusu madde âlemiyle) bağlantı kurmak için perispirisini kullanır. Yani ruh denen varlık, (Dr. Bedri RUHSELMAN'ın ifade ettiği gibi) kendinde mündemiç müessiriyeti sayesinde perispirisi vasıtasıyla ineceği dünyaların maddelerinden, o dünyalardaki kesif bedenini kurar. Perispiri de gene ruhun kendi kudretiyle yoğunlaştırdığı hafif bir maddeden ibarettir. Her ruh kendisine lâyük olan perispiriyi maddeden alır. Bir hayat süresini yaşarken ruh perispirisini değiştirmez. Perispiri oluşturmak, ruh denen varlığın bir melekesidir. Perispiri tam bir kâinat boyunca devam eden bedendir. Perispiri fizik bedeninin alt yapısıdır. Bu bilgilerin ışığı altında, canlı bir bedeni, (perispirisi vasıtasıyla) ruhu tarafından uzaktan kumanda edilen bir makinaya benzetebiliriz. Ruh denen varlık, bu makinayı belirli bir hayat plânına göre ve bilgisi ölçüsünde, İlâhî İrade Kanunları'nın imkân ve rahmetinden yararlanarak bir ömür boyu kullanır. İşe yaramaz hâle geldiği zaman, ya da hayat plânının uy-

gulaması ihmal edildiği zaman terkeder. Yani bir plânda, tekrardan yeni bir beden kullanmak üzere... Bu, ezelden ebede kadar devam eden bir süreçtir. (Bakara Suresi, Ayet 28: "Ölü idiniz sizleri diriltti, sonra öldürecek sonra tekrar diriltecek ve sonunda O'na döneceksiniz. Öyleyken Allah'ı nasıl inkâr edersiniz?")

Ruh denen varlık spatyomda hazırladığı hayat plânına göre bir bedene enkarne olduktan sonra, yine aynı plâna göre, o bedenin bebeklik, çocukluk, gençlik ve ihtiyarlık dönemlerinde, devamlı olarak hayat eprövlere içine girer çıkar. Hayat eprövlere geçirirken, istemediğimiz hâlde tekrar tekrar yaptığımız hatalarımız bizim için önemlidir. Hata yapıyorum, yapacağım diye olaylara girmek doğru değildir. Çünkü her hatanın, dikkat edersek bir öğretici yanı vardır. Bedenli olmanın verdiği dar şuurluluk içinde hata yapmamız doğaldır. Yeter ki, her hatada kendimize eğitim açısından bir pay çıkaralım. Hataların sayısını kısa sürede azaltarak, doğruları öğrenelim. Hatalarımız ileriye göremeyişimizdendir. Önemli olan hata yapma, hata yapmamayı öğrenmek, kendi kendine adım atar hâle gelmektir. Bu şekilde insanın kendi kendine oluşturduğu iç şeriat çok önemlidir. İnsan, kendi vicdan yasası ile hareket ettiği sürece, Yukarının yardımı eksik olmaz.

HAYATI yaşarken karşılaştığımız tüm olaylar şuurlanmamız içindir. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi, hata

yaptığımız zaman da, hatadan kurtulmaya çalışırken de, ya da aynı hataya tekrar tekrar düşerken de önemli olan değişik şuur hâlleri yaşamaktır. Olayın büyüklüğü, küçüklüğü, şu ya da bu şekilde oluşundan çok, bizim niyetimiz, olaya bakış açımız ve yorumumuz önemlidir. Ve ruhsal evrim açısından bu verimlidir. Her olay bir tesir taşır. Bireyin bu tesiri yorumu önemlidir. Bunda başarılı olmak için olayla olay olmamak ve otomatik yaşayıştan kurtulmak gerekir. Otomatik yaşayışın içinde bulunduğumuz sürece onun farkına varamayız. Otomatik yaşayışın üstüne çıkmadan onun ne olduğunu bilemeyiz. Otomatik yaşayıştan kurtulmak, spatyomda hazırladığımız hayat plânımızı daha iyi uygulamak için kendimizin farkında olmalıyız. Kendimizi ne kadar iyi tanıdıysak, karşımıza çıkan olayları ve imkânları daha esaslî bir şekilde değerlendirebiliriz. Olayın dilinden anlamak için onun dışında kalmak gerekir. Olaylardan ibret (terbiye edici bilgi ve gözlem) almak için akıl verilmiştir. Tekrar edilemeyen olaylar ibretliktir. Tekrar tekrar cereyan eden olaylar âyettir.

Dünya spatyomundan enkarnе varlıklar olarak bedenli hayatımızı dünya okulunda geçiriyoruz. Dünya öğrenme yeri değildir. Uygulama yeridir. Spatyomda öğrendiklerimizin bedenli uygulamasını dünyada yapıyoruz. Bedenli uygulama içinde bulunurken, spatyomda öğrendiklerimizi hatırladıkça

dünyada öğrendiğimizi zannederiz. Dünya okulunun sonunda gerçek "vicdanî yaşam" kazanılacaktır. Dünyayı yenmek budur. Dünyaya karşı galibiyetin yolu, bedenden ve kendimizi tanımaktan geçer. Kendimizi tanımak içinse, otomatik bir hâlde, yani uyur hâlde bulunduğumuzu kabul etmek zorundayız. İnsan kendi üzerinde uyanık bir dikkate sahip olmalıdır. Uyanık insan "dünyanın mekanik çarkına" kaptırmaz kendini. Böyle bir çaba içinde bulunan insanın doğru yolda olması olasılığı git gide artar. Doğru yolun bir tarafı iyilik, bir tarafı kötülük'tür. Her iyilik doğru olmayabilir. İyilik ya da kötülük yapmaktan çok, doğru olanı yapmak önemlidir. Bu da bilgiyle olur.

Bilginin gelişini hızlandırmak istiyorsak, böyle bir yaşam içine girmeliyiz. Zira bilgi bize dışardan gelir. Bize düşen, bilginin gelişini hızlandırmaktır. Bilginin geleceği zamanı hazırlamaktır.

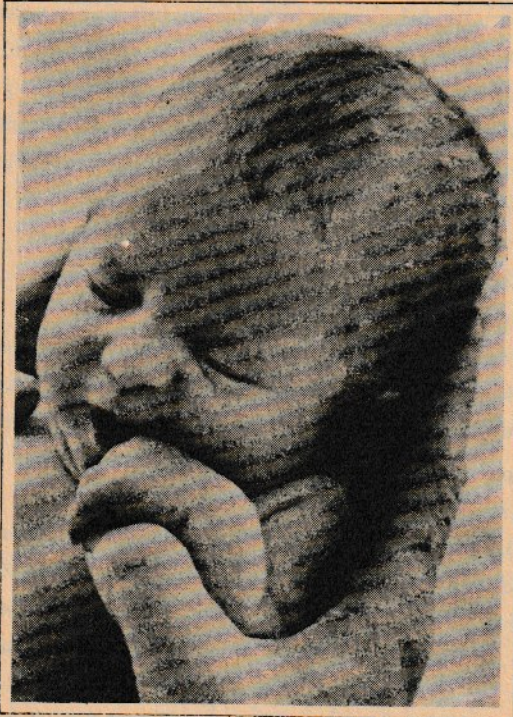
Spatyomda yaptığımız hayat plânına göre dünyada yaşarken bu belirttiğimiz hususlara dikkat etmeliyiz. Plânımızı o kadar başarıyla uygulamış ve ömür sonunda ana vatan (spatyom)'a döndüğümüz zaman kendimizi daha az sıkıntılı, imajinatif bir ortamda buluruz. Bu hususları dikkate alalım, ya da almayalım veya tamamen başka hususlara göre hayatımızı tanzim etmiş olalım. Belli bir süre sonunda ruhsal evrim aracımız olan beden artık bize hizmet edemez hâle gelecek ve biz onu dünyada bırakıp, ana vatan (spatyom)'a dönmek zorunda kalacağız. Buna ölüm diyoruz.

(Devam edecek)

TEŞEVVÜŞ ya da ARAF'DA KALMAK

* Selman GERÇEKSEVER *

(Geçen sayıdan devam)

Fizik yaşın küçük ama, RUH yaşın ne büyüklüğü, bir bilsen bebeğim!...

Kadın göz yaşları arasında oğluna şu sözleri söylemişti:

"Git oğlum. Benden evvel git. Ben de senin yanına gelmekte gecikmeyeceğim." Bu sözleri söylerken, başını elleri arasında saklayarak odadan dışarı fırlayıp gitti.

Bu hazin sahnede hazır bulunanlar C.'nin bu sözlerini sadece bir acının alelade infilakına atfettiler. Hasta öldü. Anneyi evin her tarafında aradılar. Ve nihayet onu çatıda asılı olarak buldular. Hem annenin, hem de oğlunun cenaze merasimi birlikte yapıldı. Hadiseden çok sonra, evvela oğlunun ruhu davet edildi:

Sual - Sizin kaybınızdan dolayı ümitsizliğe düşerek intihar eden annenizin ölümünden haberiniz var mı?

Cevap - Evet. Eğer onun bu meşum hareketinin benim üzerimde husule getirdiği elem olmasaydı, bu gün ben pek mesut olacaktım. Zavallı ve harikulâde anne! O, bu gelip geçici ayrılık tecrübesine dayanamadı. Sevdiği oğluna kavuşmak emeliyle tuttuğu yol, heyhat, onu oğlundan bilakis uzaklaştırdı!... Bu ayrılık artık pek uzun sürecek. Eğer o, Tanrı'nın iradesine uymayı kalbine yerleştirmiş olsaydı ve kendisini tasfiye edecek ceza borcunu kabul edip uğradığı epröv karşısında tahammül, tevazu ve nedamet duygularını gösterseydi, birleşmemiz çok kısa bir zamanda vukua gelecekti. Fakat o, bu hareketiyle ne vakit biteceği belli olmayan uzun bir zaman için bu neticeyi geciktirdi.

Dua ediniz Oh, onun için dua ediniz!..
Ve bilhassa onun bu basit ölümünü duyarak
Devamı S. 47'de

TEKRARDOĞUŞ

Türünden Olaylara İlişkin Bazı Sorular

Prof. IAN STEVENSON dan Çeviren: Cüneyt KURDOĞLU
(Gecen sayıdan devam)

Bu yüzden kişisel ve gösterişsiz bir yaşam arayarak uzun bir süre harcar. En sonunda diğerleri tarafından önemsenmeyen bu yaşamı orada bulur ve bulduğunda memnuniyetle benimser ve eğer bu şans kendisine tekrar düşseydi, yine aynı tercihte bulunmuş olacağını söyler."

Beserî evrim kavramı, Platon'un tekrardoğuş fikirleri arasında belirgin bir yer alıyor. Fakat bu, Hinduizm ve Budizm'in karmasında olduğu gibi, bir yaşamdan diğer yaşama otomatik cezalar ve ödüller aracılığıyla oluşan bir gelişim sistemi değildir. Tekrardoğuşa inanan İslâm mezhepleri arasında bulunan nihai yargılanma korkusuna dayalı bir caydırma sistemi de değildir. Daha çok, önceki yaşamlarda kazandıktan bilgeliğin rehberlik ettiği tercihler yoluyla, şuarlı bir biçimde plânlanmış bir evrimi var sayar.

Arzuların ve isteklerin bir diğer yaşamın şartlarını etkileyebileceği fikri, çağımızda özellikle Alaska'nın Tlingit Yerlileri arasında ve bazen de Igbo'lar gibi (Uchendu, 1904) tekrardoğuşa inanan diğer gruplar arasında rastlanmaktadır.

Bu tekrardoğuş kavramlarının herhangi birinin değerini tartışmak benim amacım değildir. Sadece, karma veya benzeri bir şeyin fikri olmadan, tekrardoğuş hakkında düşüncemeyeceğiniz biçimde yaygın düşünceye karşı çıkmayı amaçlıyorum. Tekrardoğuş meydana geliyorsa, karma da meydana gelebilir. Fakat meydana gelmeyebilir de veya genellikle öğretilen ve geniş ölçüde kabul edilen biçimlerde de oluşmayabilir. Sözcüklerin bir genelliğinin, bir olgunluğunun ve bir de yeni fikirlerinin gelişmesini geciktirebilecek sıkı sıkıya sarı bir yaşlılığının olduğuna inanıyorum. Karma, en iyi dönemini geçirmiş böyle bir sözcük olabilir. Tekrardoğuş hakkında düşünürken, bu sözcüğü kullanmadığım zaman kendimi daha özgür hissediyorum.

5 - Tekrardoğuş meydana geliyorsa, tekrar doğan nedir?

Bu soru bazen şöyle ilâhî edilir. "Tekrar doğan" şey "nedir?". Bu biçimde ortaya konduğunda, soru tekrar doğan bir ruh veya varlığı hatıra getiriyor ve bu, temelinde bir fiziksel bedenden bir düşünme, geçen ruhu içeren Hinduizm'in bir kavramıdır. Aynı inanıcı değişik biçimlerde bulunur. Bazı Afrikalılar, Alaska Yerlileri arasında ve tekrardoğuşa inanan diğer birçok kültürde bulabilirsiniz.

Bununla birlikte ruh kavramı, tekrardoğuşa olan inanç için gerekli değildir. Budistler, en azından Theravada bölümündeki ANATTA veya "ruh -suz" luk doktrinine bağlıdır. Bunlara göre sürekli bir benlik veya ruh yoktur, yalnızca sürekli değişen zihinsel süreçlerin bir araya gelişi vardır. (Malalasekera, 1966; Nyanaponika, 1959; Rahula, 1967.) Ölümde, ölen kişinin en son zihinsel süreçlerinin arzuları, bir ara var oluş döneminde, bir dizi yeni zihinsel süreci başlattırır. Ve değişen bir zaman aralığından sonra, bunlar veya bunları izleyen zihinsel süreçler, ilk kişinin arzularını ve diğer niteliklerini taşıyan yeni bir fiziksel bedeni faaliyete geçirir.

Buda, bizim "benlik" dediğimiz, sürekli biçimde değişen imajların ve duyguların akışına dikkatini vererek kendini tatmin etmiştir. Tekrar doğan şeyin asıl doğası hakkındaki bütün düşüncelerin yersiz olduğunu beyan etmiştir. Metafizik araştırmalarımıza rehberlik edecek daha fazla veriye sahip olana kadar onun yolunu izlememiz doğru olacaktır.

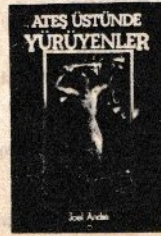
Yine de; tekrardoğuş meydana geliyorsa, süjenin bir önceki kişiliğine ait (bilgi verenlerin söylediği) gözlemlenmiş hangi niteliklere sahiptir, sorusuna bazı cevaplar verebiliriz. Böyle üç ayrı unsur ayırt edebiliriz. İlk önce, her ikisi de, açıkca aynı kişi tarafından algılanmış, aynı olayların hatıralarını tahayyül etmiştir. İkincisi, her ikisi de korkulan, sevilen şeyler, ilgiler, alışkanlıklar ve yetenekler gibi duygularla ilgili davranış özellikleri ve heyecanları paylaşıyorlar görünmektedirler. Yeteneklerin edinilmesi ve sürdürülmesi ilgiye dayandığından ve bu nedenle sonunda duygudan türemesinden dolayı, yetenekleri bu gruba dahil ediyorum. Üçüncü olarak, her ikisinin de çekebileceği hastalıklar, bir önceki kişiliğin fiziksel bedeni üzerindeki yaralar veya izlere tekabül eden süjenin bedeni üzerindeki doğum işaretleri veya sakatlıklar gibi örneklerin gösterdiği fiziksel nitelikleri paylaşabilirler.

Kendimi, artan bir biçimde, bir yaşamla diğeri arasında bu nitelikleri taşıyıcı olarak faaliyet gösteren "fiziksel olmayan" bir ara vasıtayı düşünüyorum buluyorum. Ölümünden sonra ve tekrardoğuştan önce var olan boyutsuz bir zihin fikri beni cezbetmiyor. Çünkü imgelerin boyutu vardır ve bana görüldüğü biçimiyle bunlar, boyutları olan başka bir şeyin üzerinde veya içinde var olmamalıdır. Bu başka bir şeyi, bir tür beden olarak düşünüyorum. Bir önceki kişiliğin bedeni üzerindeki yaralara tekabül eden, doğum ve sakatlık işaretleri taşıyan yeni bir fiziksel bedeninin (tekrar doğan kişilik tarafından işgal edilen) ortaya çıkmasında bir model olarak faaliyet gösteren bir tür uzanımsal beden üzerinde, bir önceki kişiliğin yara izlerinin taşınması gerektiği de aklıma geliyor. Bu var sayımsal ara beden, hakkında hemen hemen hiç bir şey bilmediğimiz bir durumda var olmalıdır. Buna rağmen bazı tekrardoğmuş süjeler, ölümden sonra ve tekrardoğuştan önce, böyle bir bedende yaşadıkları zamanı ve tecrübeleri hatırladıklarını iddia ettiler. Bu tür tecrübelerin hikâyelerinden, henüz hazırlanmakta olan bir kitapta bahsedeceğim.

Bu ara beden konusunu terk etmeden önce, böyle bir bedeninin hem günlük algı-

larımızda, hem de fizikçilerin soyutlamalarında alıştığımız unsurlardan oldukça farklı oluşması gerektiğini sözlerime ekleyeyim. Bu nedenle daha önce "fiziksel olmayan beden" tabirini kullandım. Eger istiyorsak, bunun bir tür maddeden oluştuğunu söyleyebiliriz. Fakat bu, genellikle bu terimle kastettiğimiz maddeden oldukça farklı bir madde olmalıdır. Benzer bir biçimde, bu ara beden bilinen fizik bedenlerimizi yöneten yasalardan oldukça farklı "yasalar" a bağlı olduğunu bekleyebiliriz.

(Devam edecek)

TEŞEVVÜŞ YA DA ARAF'DA KALMAK Baştarafı S. 44'de

üzülen anneler, sakın onu taklit etmeyiniz.

İmza: Benjamin C...

Bunu müteakip intihar eden annenin ruhu, medyumun rehber ruhu yardımıyla çağırıldı:

Anne: Oğlumu istiyorum! Onu bana iade etmeye kudretiniz var mı? Zalimler!... Onu nurlu yerlere götürmek üzere elimden aldılar ve beni karanlıkta bıraktılar! Ben onu istiyorum. O benimdir! Anne sevgisinin hiç bir kıymeti yok mu? Nasıl olur! Onu dokuz ay taşımak, kendi sütü ile, kendi eti ile, kendi kanı ile beslemek, ilk adımlarına rehber olmak ve mukaddes Rabbin ve annesinin sözlerini ona hecelettirmek, onu saf, tekil, namuslu, doğru, ailesini seven bir insan haline koymak ve nihayet ona bağlanan ümitlerin tahakkuk etmeye başladığı ve onun imanı

parlak bir istikbal açılmaya yüz tuttuğu zamanda ve bir anda onu kaybetmek! Hayır, bu olamaz. Allah adil değil. Bu annelerin Allah'ı değil; annelerin elemelerini ve ümitsizliklerini anlamıyor. Zira ben oğlumla beraber olmak için kendimi öldürmüştüm. Beni tekrar dirilttiler. Oğlum! Oğlum neredesin?

YARARLANILAN ESERLER:

- 1 - Sadıklar Planı Celseleri
- 2 - Metapsişik Terimler Sözlüğü
- 3 - Metabiyoloji
- 4 - Ruhlar Arasında
- 5 - Wasi Ülke
- 6 - Sevinç ve Güzellik Âlemleri
- 7 - Ruhsal Âlemin Sonsuz İmkanları
- 8 - Wasi in Ölümler Kitabı
- 9 - Konferans ve Seminer Notları.